

SAYI: 25 29 EYLÜL-13 Ekim 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK

Avrupa'da Bir Hayalet Dolaşıyor

KOMÜNİZM

ULUSAL İTTİP

Merhaba

Her sayımızda sizlerle buluşmanın coşkusunu yaşıyoruz. Geçen sayımızda okurlarımızdan dergimize mektup göndermelerini istemiştik, bu sayımızda bu çağrının karşılıksız kalmadığını gördük. Bu bizleri çok sevindirdi; bundan sonra aynı duyarlılığın devam edeceğine inanıyoruz.

Bu sayımızın gündemini sermaye ile emek arasındaki savaşıma, özellikle son dönemde Avrupa'da yaygınlık kazanan işçi eylemlerinin ortaya çıkardığı sonuçlara ayırdık. Bunlardan en önemlisi, sınıflar savaşımıdır. Uzun zamandır mücadelelerini daha çok ekonomik eylemler olarak sürdüren işçi sınıfı ve emekçiler, yeniden sınıflar savaşımının önemini kavramış durumdadır. Ve şimdi yeniden Komünist Manifesto'nun o ünlü sözünü hatırlamanın zamanı: "Avrupa'da bir hayalet doluyor: Komünizm Hayaleti"

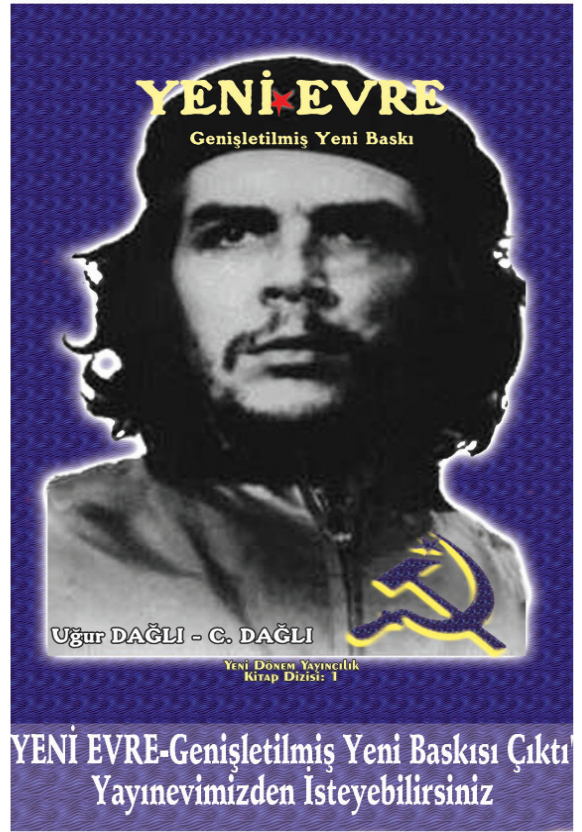
"Emeğin yeniden örgütlenmesi" sıklıkla duyduğumuz sözlerden birisi. Öyle ki bunu kimi zaman burjuvaların, kimi zaman da küçük-burjuva ekonomistlerin ağzından duyabiliyoruz. Oysa "emeğin yeniden-örgütlenmesi", artık kapitalist sistem altında mümkün değildir. Emeğin yeniden, özgür bir şekilde örgütlenmesi için gerekli alt yapıyı kapitalizm oluşturmakla birlikte, işçi sınıfı ve emekçileri birer ücretli köle durumuna dönüştürmüştür. Şimdi devrim yoluyla işçi sınıfı ve emekçilerin özgürleşmesi sağlanacak ve emek bir üst düzeyde yeniden örgütlenecektir. Bu sayımızın başyazısını bu konuya ayırdık.

Ulusal Kurtuluş Hareketi'nde yaşanan gelişmeler dergimizi doğrudan etkiliyor. UKF'nin özellikle '93 yılından sonra içine girdiği burjuvaziyle işbirliği ve uzlaşma arayışı, bugün artık son noktasına gelmiş bulunuyor. Bundan sonra ulusal-kurtuluş hareketi içindeki sınıfsal ayrışma daha da neler olacak ve proletarya, ulusal sınıfsal kurtuluşa önderlik etmek için öne çıkacaktır.

Irak'ta direniş, işgal askerlerine her gün yeni kayıplar verdirerek devam ediyor. Halkın savaşı, şehirleri ABD askeri için tam bir kapana çevirdi. Irak'taki direniş merkezi bir komutanlığa sahip olmamasına rağmen, ABD'ye tarihin en ağır yenilgilerinden birini hazırlıyor.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda ve tüm dünyada gelişmelerin yönünün devrime doğru olduğu yaşanan olaylarla her gün, her an bir kez daha kanıtlanıyor.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

YENİ EVRE-Genişletilmiş Yeni Baskısı Çıktı
Yayınevimizden İsteyebilirsiniz

F TİPİ ZINDANLARA
VE
TEK TİP ELBİSE
KUŞATMASINA KARŞI
MÜCADELEYE!
MÜCADELE
BİRLİĞİ
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAKI

EMEĞİN YENİDEN ÖRGÜTLENMESİ

Burjuvazi, kapitalizmden kaynaklı sorunlarını ne kadar çözmeye kalksa da, aynı sorunlar daha büyük ölçekli olarak karşısına çıkar. Sorunları yalnızca ertelemiş olur, gerçekte çözemez. Sorunun kaynağı kendisi olunca, başka türlü de olamaz. Bu üretim, doğasına uygun olarak çelişkileri ve sorunları büyüterek ilerler. Onun bu şekilde işleyen evrimi, çelişkilerini çözecek devrimi zorunlu olarak gündeme getirir.

Bu nedenle sistemi reforme etmeye yönelik her çaba, sorunların çözümünde başarısız kalmaya mahkumdur. Bu ekonomik sistem çelişmeli bir yapıya sahiptir. Bu da diyalektiktir. Bir sistemin doğası çelişmeli olunca, hiçbir düzeltme girişimi onun diyalektiğini değiştiremez. Çelişmeler ne kadar yumuşasa da; ortadan kalkmaz. Kapitalizmin evrimi, çelişkilerin olgunlaşması yönünde işler. Çelişkilerin olgunlaşması, onları aşacak çözüm yollarının ortaya çıkmasını da birlikte getirir.

Bu noktaya gelene dek, uzun bir süreç geçer. Geçen bu zaman, insanlık tarihinde çok küçük bir süreyi kapsasa da, yine de yüzyılları almıştır. Kapitalizmin tarihi, aynı zamanda çatışmalı bir süreçtir. Ücretli-emek sisteminde başka biçimde de olmaz. Ücretli-emek sistemi, çelişmeli bir karaktere sahip olduğu için, baştan başa savaşım içinde geçen bir tarihin temelini oluşturur. Sistemde iç savaş süreklidir; bazen örtülü, bazen açık. Tarihin, sınıf mücade-

leleri tarihi olduğu şeklindeki görüşleri, bu biçimde anlamalıyız.

Emekçi sınıf, en yaşamsal sorunlarını, her zaman savaşım vererek çözmeye çalışmıştır. Emegın korunması ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi öncelikli istemlerdir. Emegın kurtuluşu düşüncesi zamanla ortaya çıktı. Bu bilincin ortaya çıktığı dönemde, proletaryanın artık ayrı bir sınıf olarak örgütlendiğini ve hareket ettiğini görüyoruz. Ama halen, bu düşünce az sayıdaki öncü işçiyle sınırlıydı. Proletaryanın ekonomik kurtuluşu düşünce ve amacının emekçilerinin tümünü ve toplumu etkilemesi için maddi koşulların olgunlaşması gerekiyordu. O koşullar olgunlaştıkça, yeni ve daha yüksek toplum görüşü ve hedefi geniş kitlelerce benimsendi.

Komünist hareket, bu dönem ortaya çıkar. Serpilip gelişir. Yeni bir toplum bilinci haline gelmesi zamanla olur. Bir "istem" olarak, bir amaç olarak öne çıkması, bunun uğruna açık bir mücadeleyi de kabul etmek anlamındadır. Henüz toplumun büyük çoğunluğunun açık "istemi" olmasa da, eğilim bu yöndedir. Proletaryanın amacı, toplumun amacı haline geliyor derken, bu şekilde anlaşılmalı. Sınıfsız toplum amacının yalnızca komünist partisi tarafından dile getirildiği dönemler, çok gerilerde kaldı. Proletaryanın kendi amacını geniş kitlelere benimsetmek için gösterdiği çabaların yanında; eko-

Emek, yeniden örgütlenmediği sürece, halk kitleleri ölümcül yıkımlardan kurtulamaz. Amaç, emegın toplumsal yeniden-örgütlenişidir. Yoksa emek, kapitalizm altında da, üretim araçlarının gelişimine bağlı olarak yeniden-örgütlenir. Ama bizim burada bahsettiğimiz emegın yeniden-örgütlenmesi; emegın, ücretli-emek olarak değil sosyalist örgütlenişidir. Emegın yeniden-örgütlenmesi, toplumun da yeniden örgütlenmesidir.

Kurtuluş,
proletaryanın
kendisine bağlıdır. Tarihsel
koşullar,
hiç bu denli
tüm olanakları
sunmamıştı.
Toplumun yeniden-örgütlen-
mesi,
hiç bu kadar geniş desteğe
sahip
olmamıştı. Bu
durumda, proletarya amacına
en yakın
yerde bulunuyor.
Toplumu köklü
olarak dönüşüme
uğratacak devrimci bir sınıf
olarak
hareket etmeli ve
gözüpek bir
girişkenlik ortaya koymalıdır.

nomik ve tarihi şartlar da bu yönde rol oynuyor. Bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, ekonominin evrimi, insanları yeni bir topluma geçişin eşiğine getirip bıraktı.

Emek, yeniden örgütlenmediği sürece, halk kitleleri ölümcül yıkımlardan kurtulamaz. Amaç, emeğin toplumsal yeniden-örgütlenişidir. Yoksa emek, kapitalizm altında da, üretim araçlarının gelişimine bağlı olarak yeniden-örgütlenir. Ama bizim burada bahsettiğimiz emeğin yeniden-örgütlenmesi; emeğin, ücretli-emek olarak değil sosyalist örgütlenişidir. Emeğin yeniden-örgütlenmesi, toplumun da yeniden örgütlenmesidir. Çünkü eski toplumun temeli; ücretli-emektir. Yeni toplumla birlikte emek, ücretli-emek olmaktan çıkar; emekçiler, özgür emekçi olur. Artık, özgür insanlardan oluşan bir toplum söz konusudur. Sosyalizmde emeği ve toplumu yeniden örgütleyeceğimiz ve bu temel üzerinde, yeni ve daha yüksek bir hayat kuracağız!

Emeğin sosyalist yeniden-örgütlenişi, ancak tarihsel olarak gerçek olur. Maddi araçları tarihsel gelişimle birlikte ortaya çıkar ve olgunlaşır. Emeğin örgütlenmesinde belirleyici olan üretim araçlarıdır. Emek, üretim araçlarının durumuna bağlı olarak örgütlenir. Üretim araçları değiştikçe, emek biçimleri de değişir. Üretim araçları ve bağlı olarak emeğin değişimi süreklidir.

İnsanlar bugün gelişmiş üretim araçlarına sahiptir. Büyük sanayi, bilim ve tekniğin durumu, emeğin yeniden-örgütlenmesini gerçekleştirecek düzeyde. Emeğin (üretim) sosyalist örgütlenmesi büyük ölçüde, büyük ölçekli sanayiye, gelişmiş tekniğe, ileri ulaşım ve iletişim sistemine bağlıdır. Kapitalist üretim, tüm bu araçları zorunlu olarak geliştirdi. Emeğin yeniden-örgütlenmesinin maddi koşullarını anlamak için, kapitalist üretimi takip etmek yeterli. Sonunda üretim araçlarının bugünkü gelişmiş durumuna varırız. Varılacak yeri kapitalizm kendisi gösteriyor: İleri bir teknik temelde emeğin sosyalist yeniden-örgütlenmesi.

Emek, ücretli-emek olarak, egemenlik altındadır, bağımlıdır. Emekçi emeğini "özgürce" değil, sermayeye

bağımlılık altında satmak durumundadır. Emeğini istediği kapitaliste satabilir; bu yönde özgürdür; fakat bir kapitaliste mutlak satmak zorundadır. Emeğini satmadan; yani emeği, ücretli-emek olmadan; kapitalistin artı-değer kaynağı haline gelmeden, yaşamını sürdürmez. İşçinin yaşam zinciri, emeğini satmasına bağlıdır; O'nu sata madı mı, yaşam zinciri kopar. Bu nedenle emeğini bir kapitaliste satmasa da, başka bir kapitaliste satmak zorundadır. Bir köle, bir köle sahibine aittir; her şeyiyle onundur; bir ücretli-köle ise, tüm kapitalist sınıfın kölesidir. Bir köle, sahibinin sınırları dışında hareket edemez; ücretli-köle (işçi) ise kapitalist sınıfın çizdiği sınırlar dışına çıkamaz. Sermaye, emeğin bu bağımlılığını sürekli yeniden üretir. Bu nedenle kapitalizmde emeğin yeniden-örgütlenmesi; emekçinin bağımlılığının, köleliğinin yeniden üretimidir.

Bugün her geçen zaman, daha fazla emekçi, emeğini satamaz oluyor. Yaşamla olan bağları kopuyor. Halen çalışanların ise yaşam alanı daralıyor. Tekellerin egemenlik ve yaşam alanı ise sürekli genişliyor. Kapitalistler, emekçilerin yaşam alanını (araçlarını) tümten yokedemez; ancak, daima en alt düzeye indirmeye çalışır. Ücretiyle en temel gereksinmelerini karşılayamaz. Çağın yoksulu olarak kalmaya mahkumdur. Bu durumdan kurtulmak için hiçbir yere kaçamaz; kapitalizmin bir dünya sistemi olduğu bir zamanda, bunu hiç yapamaz. Bu nedenle, işçilerin kurtuluşu, kapitalizmi yıkmalarıdır.

Kurtuluş, proletaryanın kendisine bağlıdır. Tarihsel koşullar, hiç bu denli tüm olanakları sunmamıştı. Toplumun yeniden-örgütlenmesi, hiç bu kadar geniş desteğe sahip olmamıştı. Bu durumda, proletarya amacına en yakın yerde bulunuyor. Toplumu köklü olarak dönüşüme uğratacak devrimci bir sınıf olarak hareket etmeli ve gözüpek bir girişkenlik ortaya koymalıdır.

Devrimler artık kendi sınırlarında kalmayacak; dünyanın yeniden örgütlenmesine yol açacak gelişmeleri tetikleyecektir.

C.DAĞLI

ÇEMBER KIRILIYOR

Ulusal Kurtuluş Hareketi (UKH), kendi deyimleriyle, tarihinin en derin bunalımını yaşıyor. Fakat her bunalım yıkıcı, dağıtıcı etki göstermez; kimi zaman boş hayallerin bir tarafa bırakılması için, kamburlardan kurtulmak için bir fırsattır; kimi zaman iç çelişkilerin olgunlaşmış çözüme kavuşma anıdır. UKH, emperyalistler ve ezen ulus sermaye sınıfı ile uzlaşma arayışlarında şu andaki bunalımla karşı karşıya kaldı. A.Öcalan'ın son sözleri, çelişkinin nasıl had safhaya ulaştığını anlatmaya yeter. Öcalan, eleştirilerini AB emperyalistlerine yöneltiyor;

“Diyalogu başlatın, dersiniz. PKK'ye tümüyle silahları bırakın, dersiniz. Bundan daha barışçıl bir insani karar verecek mi? Vermezlerse, komplo var. AB'liler bu konuda karar almazlarsa, şiddetli bir savaşa çağrı yapıyorlar demektir, bizi savaşa zorluyorlar demektir.

... Türklerin akılsız yöneticileri, savaş kliği, bizden savaş istiyor. Bugün silahları bıraksak bile kabul etmiyorlar; bize 'savaşacaksınız' diyorlar. Bu, vahim bir durumdur.” (Gündem, 18 Eylül)

Evet, vahim bir durum. AB, ABD ve işbirlikçi tekeller, Kürt halkının devrimci savaşını boğmak için öteden beri birlikte davrandılar. Vahim olan bugüne dek bu gerçeği görememektir. UKH'nin işbirliği ve uzlaşma arayışlarının yeni olmadığı, 93 yılından bu yana, hem AB hem de ABD ile dolaylı dolaysız bir çok görüşmenin yapıldığı, bizzat kendileri tarafından dile getirildiğine göre; şimdi UKH'ni AB'ye bile savaş ilan etme noktasına getiren gelişmeler nelerdir?

Bu değişimi, UKH'nin kendisinde değil, emperyalizmin egemenlik koşullarındaki değişimde aramak gerekiyor.

Politik Çevirmeden Politik-Askeri Saldırısı

Emperyalizm, bugüne kadar UKH'ni oyalamak ve politik çevirme içinde tutmakla yetinmişti. Politik çevirme, iki temel unsura dayandı. Birincisi, TSK aracılığıyla imha tehdidi, ikincisi ise, hareketi, hedefleri anlamında sistem içinde tutmak, toplumsal devrimin dinamiği olmaktan adım adım uzaklaştırmak. Böyle bir taktik, şu ya da bu düzeyde UKH'yle ilişkilenecek ve onu tanımak anlamına da geliyordu. Şimdi, UKH'ni güçten düşürerek, bölmeye çalışıyor ve her bir parçasına tam teslimiyeti dayatıyorlar. Emperyalizmin politika değişikliğine neyin sebep olduğuna baktığımızda, Yeni Evre'nin öne çıkan karakterinin rol oynadığını görürüz.

Yeni Evre'ye özgü, onunla ilişkisi içinde, öne çıkan iki unsur şunlardır: Birincisi; emperyalizm, bağımlı ülkelerde tam ilhaka dayalı bir egemenlik dayatıyor. Bu tam egemenlik dayatmasından, en sadık işbirlikçiler bile kaçamıyor; işbirlikçilik artık güvence değil, kendine ait tüm egemenlik alanlarının kısıt-

lanmasını vaad ediyor. Bu durumda, Kürt sorununun çözümünde emperyalizmle işbirliği arayışlarını kabul eden bir hareket, bu genel eğilimden kurtulamaz. Emperyalizm, ezilen halklara, karşılıklı çıkarlara dayalı, halkın özelemlerini gözetken bir “demokratik” işbirliğine her zaman kapalı oldu. Şimdi, kapılar ezilen halklara tamamen kapalıdır. Kürt hal-

kından beklenen, tam ilhak politikalarına uygun, tam teslimiyettir. Artık, halkın özelemlerine biraz olsun dayanan her hareket, emperyalizmle uzlaşma zeminini kaybetmiştir.

İkinci neden; küçük-burjuvalara özgü olan, emekçileri burjuvaziye uzlaştırma platformunda birleştirmeye, bu sayede sistemin söküğünü-eksliğini yamamaya yarayan taktiğin, bir daha geri dönmek üzere tarihe gömülmesidir. Burjuvazi, sistemin söküğünü gediğini kapatarak, ömrünü uzatmanın olanağı kalmadığını kavramış durumda. Reformlarla oyalama politik egemenliğini bu sayede pekiştirmeye taktiği artık geçerliliğini yitirdiği için, tam da bu nedenle burjuvazi, tüm emekçi sınıflara karşı bütün dünyada tank-top-tüfek siyaseti izlemeye başladı. “Ya bizdensin, ya da düşman.” sözü, küresel iç savaşın itirafıdır. Ya burjuvaziden yana olacaksın ve tam teslimiyet içinde ona hizmet edeceksin, ya da askeri saldırıların hedefi olacaksın. Bunun orta yolu, uzlaşma yolu, artık yok. Küçük-burjuvazinin politik platformları çökerken, proletaryanın uzlaşmaz-kararlı politik tavrı öne çıkıyor. İşte bu nedenle emperyalizm, UKH üzerinde bugüne dek uyguladığı politik çevirme hareketinde yeni bir düzleme girdi: Kendisine tam bağımlılık göstermeye hazır olanları destekleyerek, onları halk hareketinden koparmaya çalışıyor.

Toparlarsak: Yeni Evre'de artık, özellikle ulusal kurtuluş hareketlerinde öne çıkan küçük-burjuva politikaların gelip dayandığı yer burasıdır; ya emperyalizme sırtını dayamalı, ya da proleter harekete. Leninistler bu gerçeği daha henüz 90'ların ortalarında dile getirmeye başlamıştı. Yeni Evre'nin diğer olguları belirginleştikçe, Leninistlerin bu düşüncesi her alanda doğruluğunu kanıtlamaya başladı: Artık arada bir yerde durmak, kapitalizm ve sosyalizm dışında üçüncü bir yolda ısrar etmek mümkün değil. Arada bir yerlerde durmakta, kapitalizm-sosyalizm kavgasını kazasız belasız atlatmak düşüncesinde ısrar edenler, toplumsal zeminlerini kaybediyorlar. Filistin'de El-Fetih'in başına gelen budur. Şimdi UKH, bu keskin tercihi yapmakla karşı karşıya. Bugüne kadar böyle bir tercihi yapmaktan kaçınan, bunu erteleyen UKH, artık bundan daha fazla kaçınmaz; yoksa toplumsal dayanaklarını tümüyle kaybeder. UKH, ulusal-sınıfsal bir kurtuluşu değil, salt ulusal bir kurtuluşu hedefledi. Bu hedefe uygun olarak örgütlenen, kendi aralarındaki sınıf farklılıkları, çıkar çatışmaları, politik karakter farklılıkları yok sayılan halk; şimdi yeni durumla birlikte, kaçınılmaz, ertelenemez bir sınıfsal ayrışmaya zorlanıyor. Ulusal-sınıfsal kurtuluş, uzunca bir süre üstünü kaplayan o kalın örtüden kurtuluyor. UKH, sınıflar mücadelesinin keskin yasalarından bağımsız olamaz. Kendi tarihi buna tanıktır.

Günter Verheugen ve Leyla Zana

Ulusal Dinamiklerin Öne Çıkışı ve Bunalımı

Komünist hareket, esas doğuş ve gelişme yeri olan Kürdistan’la ilgili temel gerçekleri, 70’li yıllarda formüle etmiş, bu konuda bütünlüklü bir program ortaya çıkartarak, ulusal-sınıfsal kurtuluşun tek geçerli yol olduğunu ilan etmişti. Kürdistan proletaryası başta olmak üzere, Kürt halkı içinde etkin bir rol oynamaya başlamıştı.

Ne var ki, 90’lı yılların başı, sosyalizmin dünya çapında geçici bir süre geri çekildiği yıllar oldu. Sosyalist bloğun dağılmasıyla, dünya proletaryası üzerinde moral bozukluğu, ideolojik ve örgütsel bir güvensizliği getirdi. İşte, böylesi politik bir iklimde UKH, Kürdistan’da proleter hareketin tüm etkinliğini kırarak, onu kendi peşinden sürükledi. Oysa, Kürdistan proletaryası kendi bağımsız politik konumunda ısrar etseydi, UKH’ne daha fazla yardım etmiş olur, onu burjuvaziye karşı daha kararlı politikalara doğru arkadan itebilirdi. Tersi oldu. Küçük-burjuva önderlik, Kürdistan proletaryası da dahil, tüm emekçi Kürt halkını, 1993’den itibaren adım adım burjuvaziye uzlaşma zeminine çekmeye çalıştı. Bu çizginin 1999’da geldiği noktayı hepimiz gördük. Silahlı savaşımdan ve devrim hedeflerinden vazgeçmek ve sistem içinde bir yer arayışları, bu tarihte zirveye çıktı.

Ancak 2002’de, bu girilen yeni yolun çıkışsızlığının ilk belirtileri görüldü. Demokratik cumhuriyet ve barışçıl mücadeleyle ilgili tartışmalar, bu yıl içinde UKH’de tartışılmaya başlandı. Tartışmaların 3 Kasım 2002 seçimlerinden sonra daha da alevlendiğini, kendilerinden öğreniyoruz. Fakat, bu tartışmaların özü, ABD’nin Irak’ı işgal girişimiyle kesildi. Bu işgalin (UKH’nın ısrarlı söylemiyle, “müdahale”nin) bölgedeki tüm gerici statükoları sarsacağı, ABD’nin bu sayede Ortadoğu’ya demokrasi getireceği ve Kürt halkının da “müdahale”den karlı çıkacağı beklentisi yayıldı. Bilmezlikten daha çok, ilke yoksunluğunun belirlediği bu boş beklenti, 2003 yılında kurulan

Kongre-Gel’in programına şu şekilde yansıtıldı;

“Küreselleşen kapitalist sistem kendisini ‘yenileyerek’ varlığını sürdürme çabasına girmiştir. Klasik ve yeni-sömürgecilik biçimleriyle bunalımını aşamayacağını gören emperyalizm, bilimsel-teknolojik devrimin sonuçları temelinde, egemenliğini demokratik normlara büründürerek, kapitalizmi reformasyon yoluyla demokratik uygarlığa doğru evrime yöneltmektedir.

Tarihte ilk defa hegemonik sistemle karşıtları arasında insan hakları, demokrasi ve ekoloji konularında geniş bir konsensüs oluşmuş bulunmaktadır.”

ABD “hegemonik sistemi”nin, Irak’taki karşıtlarına uyguladığı “Ebu Gureyb konsensüsü” ortalığa saçılınca, UKH’nin bir program düzeyinde ele alınacak kadar inanç gösterdiği “demokratik uygarlığa evrimle” söylemi, halk arasında daha ne kadar karşılık bulabilirdi?! ABD’nin sadece Irak’ta değil, tüm dünyada kurduğu işkencehanelerdeki “demokratik normları”, esasında emperyalizme yaslanmakla, proletaryaya yüzünü

nü dönmek arasında sıkışıp kalmış tüm küçük-burjuva uzlaşmacıların politik iflasını ilan ediyordu. UKH’nin program düzeyine yükselttiği emperyalizmle “konsensüs” arayışlarının, çartırdamalara yol açacak bir bunalıma evrilmesi, artık kaçınılmazdı.

Sinek İkili’den Koz Olur mu?

ABD, UKH’nın ana gövdesinden kopardığı Osman Öcalan aracılığıyla, kendisine tam hizmet edebilecek unsurları toparlamaya girişti. Osman Öcalan’ın yeni bir partiyle ortaya çıkışı, ideolojik bir kopuş değil. Onun söyledikleriyle, Kongra-Gel’in programında yazılanlar arasında hiçbir fark yok. Ulusal sorunun çözümünde emperyalizme bağlanan umutların tutarlı ifadesi, Kongra-Gel’in programının pratiğe geçirilişi, Osman Öcalan tarafından yapılıyor.

UKH’dan bu tarz ayrılışlar, Kürt halkı için her zaman iyi olmuştur. Bu sayede Kürt halkı, kendi kamburlarından kurtuluyor. Kürt halkı bütün kamburlarından kurtulduğunda, mücadelesi daha kararlı ve sonuç alıcı olacaktır. Çünkü bu, özünde sınıfsal bir ayrışmadır. Osman Öcalan, emperyalizmin tam hizmetine girerek, burjuva saflarını tercih etti. Ama, K.Kürdistan’da bu ayrışmaya öncülük edecek bir burjuva sınıf yok. Onlar, ulusal kurtuluş alanını terk edeli on yıllar oluyor. Bu nedenle ABD, Osman Öcalan’ı Talabani-Barzani burjuvalarının kuyruğuna bağladı. Osman Öcalan, bu pokerde as değil, ancak sinek ikili olabilir.

Öte yandan, bir başka emperyalist güç AB, kendi alternatifini yaratmaya girişti. AB, gözünü Leyla Zana ve Osman Baydemir’e dikmiş durumda. Şovenizmin linç girişimlerinin hemen ertesinde, Verheugen’in Diyarbakır’ı ziyaret edip Osman Baydemir ile basın karşısına geçmesi boşuna değil. Osman Baydemir ve ekibi Verheugen’e özel karşılama yaptı. Uygulamalarda-

ki eksikliklerden ve seçim barajlarından yakındı. UKH adına Mustafa Karasu, Osman Baydemir'in bu tavrını yeterli bulmamakta ve üstü kapalı eleştirmektedir.

“Kürt dili ve kültürü üzerinde yasaklar devam etmektedir. Kürt halkı özgürlüğe kavuşmamıştır. İnkarcılık ve asimilasyon politikası sürdürülmektedir.” demektedir.

AB emperyalizmi, burada dile gelen Kürt halkının en temel sorunlarının etrafından dolaşarak, bunları görmezden gelerek, verilen kısıntılarla yetinilmesini istiyor. Bu politikasına Kürt halkı içinde destek bulabilmek için, Osman Baydemir ve Leyla Zana'ya kol kanat geriyor. Onları bu yolla UKH'nın ana görevinden ayırmaya girişiyor. Henüz bu konuda tam başarı elde edebilmiş değil. Ama niyetler açığa çıkmıştır. Tıpkı ABD gibi, UKH'nı muhatap almama, ama hizmetine alacağı şöhretli isimler aracılığıyla hareketi bölüp, kendi işbirlikçi politikasına temel bulma, şu an AB'nin attığı adımları belirleyen hedeftir.

Uzlaşma Hayalleri Yok Oluyor

Kısaca toparlayalım. UKH, demokratik uygarlık adımı verdiği burjuvaziyle uzlaşma yolunu, üç temel ayak üzerine kurmuştu. Birincisi; ateşkes ve silahlı mücadelenin terk edilmesiyle Türkiye'nin demokratik adımlar atacağına olan güven; ikincisi, AB üyelik sürecinin bu demokratik açılımların garantisi olacağına güven; üçüncüsü, ABD'nin Ortadoğu'ya “müdahale”siyle sarsılan dengelerin, Türkiye'yi Kürt halkını tanıma konusunda zorlayacağına olan güven. Peki bunlardan geriye, şimdi ne kaldı? Hiçbir şey!

Ateşkes ve silahlı mücadeleyi bırakmanın demokratikleşme getirmediği, kısa sürede anlaşıldı. Ne ateşkes kaldı artık, ne de barışçıl mücadele; burjuvaziye güvenin birinci ayağı böyle yıkıldı. İkincisi; ABD, UKH'ni terör listesine soktu, ayrıca üyelik sürecinde Türkiye'nin attığı kısıntı düzeyindeki adımları yeterli saydı. “İnkarcılık ve asimilasyon” politikalarını AB güvencesi ve etketi altına almaya girişti. İkinci ayak böyle çözüldü. Ve üçüncüsü, ABD Osman Öcalan aracılığıyla UKH'ne alternatif bir güç oluşumuna girdi. Üçüncü ve son ayak da yıkılmış oldu.

Abdullah Öcalan'ın başta aktarılan sözlerine, işte bu süreçlerden ilerlenerek gelindi. Bu, artık reddedilemez olgulardan öğrenerek ileri atılmak mıdır, yoksa yalnızca içinde bulunan çıkmazın itirafı mı? Remzi Kartal ve başkalarının her fırsatta dile getirdiği, Kürt sorununun çözümü için ABD ve AB'yi doğru yola davet etme söylemlerine bakılırsa, emperyalizme duyulan güvenin tümüyle yokolmadığı rahatlıkla söylenebilir. Fakat kesin olan bir şey var; UKH ile emperyalizm arasına kara kediler girdi, uzlaşma hayalleri büyük ölçüde kırıldı. 17 Aralık'ta AB'nin Türkiye'nin üyeliğine ilişkin alacağı karar, umalım ki bu uzlaşma umutlarını tümüyle yoketsin.

Bu son durum, Kürdistan proletaryasının ve onun ulusal-sınıfsal mücadele anlayışının, halk hareketi içerisinde etkin rol oynayacağı uygun zeminler yarattı. Kürdistan proletaryası, ya bu uygun momentide değerlendirmek için cesaretle ileri atılır, ya da Kürt halkı bu tarihi dönüşümü, büyük acılarıyla tecrübe edilen zikzaklarla yaşamaya devam eder.

Kürdistan'da ulusal-sınıfsal mücadele ve toplumsal devrim güç kazanma evresinde ve bu gidişi artık hiçbir şey geri döndüremez.

“Bizi Ancak Olası Bir Devrim Kurtarır”

Gittiğimiz emekçi semtlerde karşılaştığımız, ev arayan, ancak bulamayan bir ana ile sohbet ettik. Size bu sohbeti aktarmak istiyorum.

“Eşim izolasyon çalışmanı. İş olduğunda, en fazla 300 milyon alıyor. Sadece sezonluk işler alıyor.

Şu an kömürlükte kalıyorum. Dört çocuğum var. Biri bugün okula başladı, çok sevinçliyim, ama kızıma hiçbir okul eşyası alamadım. Durmadan ev bakıyorum, yarı yarıya gecekondular buluyorum ama orada oturmak hiç de sağlıklı değil. Burjuva gazete ve televizyonları aradım, mektup yazdım ama hiçbir cevap gelmedi. Biz Kürt halkının yoksul insanlarıyız. Bize kim sahip çıkacak.

Yani bizim sesimizi kim duyuracak. Ben yaz aylarında kiramı ödeyebiliyorum, ama kış geldi mi, eşim çalışmadığı için kirayı aksatıyorum. O yüzden kirası 50 milyon aşan hiçbir eve girmek istemiyorum. Ki 50 milyona ev de yok. Ancak bulursam, belki barakada otururum.

Bizim geleceğimiz ne olacak, nereye sürükleniyoruz. Yakında hepimiz açlıktan ölmeye başlayacağız. Şimdi ‘maddi durumum bu hale gelmez’ deyip bizim yaşadıklarımıza sırt çeviren insanların hayatına uzak değildirdi açlık, yoksulluk.

Kafam çok karışık. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Ama şu kesin ki, bizim artık devrimci Kürtler olarak örgütlenmemiz gerekiyor. Eşim cahil bir insan, benim çalışmama izin vermiyor. İzin verse de çocuklarıma bakabilecek hiç kimse yok. O da bakamıyor. Eşimin hastalığı var, kışın farklı bir işte çalışmıyor. Elleri derin yaralar oluyor.

Sonumuz ne olacak. Bizi ancak olası bir devrim kurtarır. Ben evden kaçarak geldim İstanbul'a, annem beni zorla korucuya verecekti. Ama ben bir hainle birlikte olamazdım elbette. Biz bu kadar kayıp verirken, çocuklarımız, ağabeylerimiz katledilirken... Belki barış diyoruz şimdi, ama savaş çok yakındır. Savaşın ortasındayız şimdi.”

Y.E. Mücadele Birliği Okuru

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı Devredilemez Bir Haktır

Nasıl ki, ulusal sorunun temelinde ezen-ezilen ulus ilişkisi yatıyor, bu ilişkiyi kabul etmeksizin ulusal sorundan bahsetmek bir anlam ifade etmiyorsa; ulusal sorunun çözümü de, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kabulünde yatar ve bu hak kabul edilmeksizin ulusal sorunun çözümünden bahsetmek hiçbir anlam ifade etmez.

Komünist partiler tarafından sorunun ve çözümün bu tek doğru ortaya konuluşu, komünizmin etkisinde kalan tüm siyasi akımlar tarafından zamanla benimsendi. Ama bu benimseme, diğer konularda olduğu gibi, biçimsel olmanın ötesine geçmedi. Her tarafından tırtıklanarak deforme edildi ve tanınmaz hale getirildi. Küçük-burjuva hareketlerin ulusların kendi kaderini tayin hakkını ele alışlarıyla, bu ilkeyi formüle eden komünistlerin ele alışları arasında hiçbir ortak yan kalmadı.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesine yönelik saldırılardan biri ve nihai olanı da, kendi kaderini tayin hakkının, ezilen ulusun doğrudan kullanımına ait bir hak olduğu gerçeğinin ortadan kaldırılması çabasıdır. Formülasyonun kendisinde dahi, açıkça, ulusun kendi kaderini tayin etmesinden bahsedilmesine karşın; her şeyin kendilerinden ibaret olduğunu sanan küçük-burjuva siyasi anlayış, işi, kendilerini ulusun yerine de koyarak, bu hakkı ulusun elinden gasp etmeye vardırı.

Ezilen ulusun kendisine ait

olan bu hak, hiçbir siyasi oluşum tarafından ulus adına kullanılamaz. Ne ulusal hareket, ne de komünist hareket, ezilen ulusun bu hakkını kendi tasarrufuna geçiremez. Böyle yapılması, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın inkarıdır.

Yaşadığımız topraklarda, ezen ulusun küçük-burjuva devrimcileri, uzun zamandır çeşitli biçimlerde ulusların kendi kaderini tayin hakkını yadsıtmaktadır zaten. Ezilen ulusun bu hakkını hangi yönde kullanması gerektiğine dair ajitasyon-propaganda yapmakta; kendi kaderini tayin hakkını salt birleşme hakkı biçiminde görmekte ya da bunların da ilerisine giderek, ezilen ulus adına konuşmaktadır.

**Kürt ulusunun özlemini
duyduğu ve bilincine vardığı
kendi kaderini tayin hakkı
ilkesini, komünist parti,
kararlılıkla savunmaya devam
ediyor. Ulusal kurtuluş
hareketinin dahi, kendi varlık
nedeni olan en temel sorunu
kararlılıkla sahiplenememesine rağmen,
devrimci komünist
partinin ortaya koyduğu kararlı ve tutarlı
tavır, onun, tarihin
birikmiş sorunlarını da çözerek insanlığı
ileriye taşıyacak
çağımızın en ileri hareketi
olduğunun kanıtıdır.**

Ezilen ulusun küçük-burjuva devrimcileri de, tersten benzer konumdadır. Kendi kaderini tayin hakkını salt ayrılma hakkı biçiminde görmüş ve bunu ezilen ulusun iradesi olarak ifade etmişlerdir. Buna rağmen, bu hakkın, ulusun kendisi tarafından kullanılması gerektiğini de savunagelmışlerdir. Bu, ilkesel bir bakışın ürünü olmayıp, devleti zorlamanın ve bir ulus olduklarını ifade etmenin bir yolu olarak görülmüştür. Böyle olmasına karşın nesnel olarak, ulusların kendi kaderini tayin hakkının dil ucuyla dillendirilmiş olması dahi, devrimci bir rol oynamıştır. Şovenizmi ve sosyal-şovenizmi baskı altına almıştır. Dil ucuyla dahi olsa dillendirilmesinin bu denli etkin bir sonuç vermesi, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin, ulusal sorunun köklü çözümü sağlayacak denli devrimci bir içeriğe sahip olmasındandır.

Fakat, ulusal kurtuluş hareketi, devrimci konumundan uzaklaşmaya başlamasıyla birlikte, ulusların kendi kaderini tayin hakkının ulusun kendi kullanımına ait olduğu söylemini de terk etti. Bu terk ediş, onun devrimci konumundan uzaklaşmasını hızlandırmanın ötesinde, ulusal kurtuluşçu olma kimliğini de kaybetmesine neden olacaktır.

Ulusal kurtuluş hareketinin açıkça bu ilkedan uzaklaşmasıyla birlikte, ezen ve ezilen ulusun küçük-burjuva devrimcileri arasında, ulusların kendi kaderini tayin hakkını, ulusun kullanımından gasp etme yönünde geniş bir konsensüs oluştu.

Bu ciddi bir saldırı olmasına karşın, ezilen Kürt ulusu, bu saldırıyla geriletemeyecek bir bilince ulaşmıştır. Bunu her fırsatta gösteriyorlar. Kürt ulusu, ulaştığı bilinç düzeyiyle, tüm küçük-burjuva hareketlerden daha ileri düzeydedir.

Bugüne kadar ulusal kurtuluş hareketinin kendi adına konuşmasını kabullenmesi, kendi kaderini tayin etmenin olanağının yaratılması için mücadele etmesindendi. Bu, ezilen ulusun özlemiyile uyuşuyordu. Ve bu nedenle, bu temel kazanımı elde etmenin ha-

tırına, ulusal kurtuluş hareketinin kendi adına konuşmasına izin veriyordu. Ulusal kurtuluş hareketi de, ulusun desteğini almak için, bu hakkı dil ucuyla dillendirerek, bu bilincin daha da kökleşmesini sağladı. Ama, artık durum değişmiştir. Ulusal kurtuluş hareketi, ulusların kendi kaderini tayin hakkını yadsırmaktadır. Ve geçmişten aldığı güçle, bunu Kürt ulusunun iradesi olarak göstermeye çalışıyor. Ulusal kurtuluş hareketinin bu durumunu fırsat bilen ezen ulusun küçük burjuva devrimcileri de, Ulusal kurtuluş hareketinin reformizmini mahkum etme adına, kendi iradelerini ezilen ulusun iradesi olarak daha cesaretle ileri sürüyorlar.

Ama hepsinin unuttuğu şey, Kürt ulusunun politikleşme düzeyidir. Yıllardır süren iç savaşın, kitlelerde yarattığı bilinç gelişimini küçük-burjuva devrimcileri hiç anlayamadı. Kitleleri istedikleri yöne sürükleyebileceklerini sanıyorlar. Oysa, pratikte tam tersi oluyor. Kitlelerin devrimci ayaklanmalarının ya etkisinde kalıp sürükleniyorlar ya da onlarla çatışmaya girip daha da gericileşiyorlar. Ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını elinden gasp etme yönündeki çabalarında da aynı oluyor.

Kürt ulusunun özlemini duyduğu ve bilincine vardığı ken-

di kaderini tayin hakkı ilkesini, komünist parti, kararlılıkla savunmaya devam ediyor. Ulusal kurtuluş hareketinin dahi, kendi varlık nedeni olan en temel sorunu kararlılıkla sahiplenemesine rağmen, devrimci komünist partinin ortaya koyduğu kararlı ve tutarlı tavır, onun, tarihin birikmiş sorunlarını da çözerek insanlığı ileriye taşıyacak çağımızın en ileri hareketi olduğunun kanıtıdır.

Küçük-burjuva hareketin, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını gasp etme temelinde hareket etmesi; çağımızın en ileri politik hareketi ile gelişkin bir bilince sahip olan bir halkın kaynaşmasını engellemek için oluşturulmuş tüm önyargıların yıkılmasının zeminlerini yaratmıştır.

Bundan sonrası, esas olarak, komünistlerin göstereceği çabaya bağlıdır. Komünistlerin, sınıfsal kurtuluş ile ulusal kurtuluşun iç içe geçmişliğine dayanan mücadele perspektifi, ulaşılan her yerde büyük bir ilgiyle karşılanacak ve destek verilecektir. Sadece bu perspektif, Kürt ulusunun hem kendi kaderini kendisinin tayin etme isteğini tutarlılıkla savunmakta, hem de bu isteğe derinden bağlı olan ezilen ulusun proletaryasının ve emekçi sınıflarının ekonomik kurtuluşunun yolunu göstermektedir...r

GEB'DEN EYLEM

Üzerinde yaşadığımız topraklarda işçi hareketinin geniş kitlelerle bulunduğu dönemler vardır. Bu devrimci eylemlilik süreçleri, özellikle 68'lerde başlayıp günümüze kadar etkilerini hissettirmektedir. Devrimci gelişmeler, özellikle 68'lerde Denizlerin başlatmış olduğu ve sonrasında yoluna düzenle bağlarını tamamen kopararak devam ettikleri illegal temelde örgütlendikleri bir gelişme seyri izledi. Bu gelişmeler, karşı-devrim tarafından bir çok kez engellenmek istendi. 72'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmeleri bunun açık göstergesi oldu. Ama karşıdevrim bununla amacına ulaşamadı. Devrimci süreç, daha sonrasında 80'lere kadar artarak devam etti ve karşı devrimin faşist yüzü bir kez daha görüldü. 12 Eylül 1980 günü, faşizmin yönetime el koymasıyla birlikte geniş kapsamlı bir imha etme hareketi başlamış oldu. O dönemde yaklaşık 650 bin kişi gözaltına alındı ve 90 güne varan sürelerde işkence gördü, 4 bin kişi vatandaşlıktan çıkarıldı, 171 kişi işkencelerde öldürüldü, 25 bine yakın dernek kapatıldı, Bilim ve Sosyalizm Yayınları'ndan çıkan 135 bin kitap yakıldı. Ve faşizmin en aşağılık yüzü, 48 kişinin idam edilmesiyle tekrar görüldü. Aralarında 17 yaşında olan Erdal Eren, yaşı büyütülerek idam edildi. Türkiye tarihinde ilk kez üç "sosyalist işçi" idam ediliyordu.

İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk 12 Eylül faşizmi tarafından 13 Mart 1982'de İzmir'de idam edildiler. Ama faşizm onları yok edemedi. Daha sonra onlar, 13 Mart Savaşçıları olarak anıldılar ve günümüzde de adları hala yaşatılıyor. 13 Mart Savaşçıları mücadeleye başladıkları dönemlerde, Genç Emekçiler Birliği (GEB) üyesiydiler. GEB, 1980 öncesin-

de özellikle İzmir'de gençliğin örgütlenmesinde büyük rol oynamıştı.

Bizler de günümüzde 12 Eylül faşizminin depolitize ettiği gençliği, geleceği için mücadele etmeye, her türlü sömürünün ortadan kalktığı özgür toplumu yaratma yolunda birlikte çalışmaya çağırarak için GEB'i yeniden kurduk. 25 Ağustos'ta kuruluşunu resmi olarak duyurduğumuz GEB'in ilk etkinliği, 12 Eylül 2004 Pazar günü oldu.

12 Eylül '04 tarihinde Konak eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapmaya karar verdik ve üzerinde "İdamlar Bizi Yıldıramaz" yazılı, GEB imzalı pankartımızı, 13 Mart Savaşçıları ve Denizlerin resimleri olan dövizlerimizi hazırladık ve eylem yerine gittik.

Eylem alanına gittiğimizde çevrede pek kimse yoktu. Biraz bekledik ve arkadaşlarımızın tamamı gelince pankartımızı açtık. İlk sloganımızı atar atmaz ortalık birden bire kalabalıklaştı. Öncesinde çevrede sadece 3-5 polis memuru bulunan alan birden bire doldu. Bu bizi biraz şaşırttı. Sonra sloganlarımızı atmaya devam ettik. Çevremiz birden bire polislerle, basın mensuplarıyla ve yoldan geçen insanların durup bizi dinlemeye başlamasıyla doldu. Eylemde "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!" "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!" "İdamlar Bizi Yıldıramaz!", "13 Mart Savaşçıları Onurumuzdur!", "Deniz, Yusuf, İnan Savaş Devam!" ve "Yaşasın Genç Emekçiler Birliği" sloganlarını attıktan sonra arkadaşımız basın açıklamasını okudu. Sonra daha önce hazırladığımız sembolik darağacını ateşe verip tekrar sloganlarımızı attık. Eylemimiz olaysız bir şekilde sona erdi ve pankartımızı toplayıp dağıldık.

**İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!
FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!
13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR, SAVAŞIYOR!**

Genç Emekçiler Birliği (GEB)İZMİR

İŞGALİN SONU YAKINDIR

Irak'ta çatışmalar her geçen gün şiddetleniyor. ABD saldırı-ganlığı vahşileşiyor. Şimdiye dek 15 bin sivilin öldüğü açıklandı. Bu sayıya her gün yenileri ekleniyor. İşgalcilerin bu vahşi saldırıları karşısında askeri, ekonomik ve siyasi hedeflere gittikçe daha isabetli ve güçlü darbeler indiren bir direniş var.

Direniş, henüz dikey olarak yeterli örgütlülüğe ulaşmaktan uzak. Daha çok yatay bir genişleme gösteriyor. Merkezi kurmaylıktan şimdilik yoksun. Ama halk içerisinde her adımda kök salıyor.

Halkın Savaşı

Direniş çeşitli sınıf ve katmanları içine almış durumda. İşgal kuvvetlerinin vahşeti, her gün yeni kesimleri direniş saflarına katmaya zorluyor. Dünya kamuoyuna sık sık yansıyan vahşet, halkta çok büyük bir öfke birikmesine yol açıyor. Ve halk, bu öfkeyle, e-
lindeki tüm araçları seferber etmeye koyuluyor.

Son dönemde Irak'ta asıl kayıpları veren, doğrudan işgal birlikleri değil, işbirlikçiler oluyor. Kukla Allavi hükümetinin polisi, bakanları, bürokratları namlunun ucunda. Bunun yanında Irak'a mal taşıyan nakliye şirketleri, bunların şoförleri, çeşitli firma çalışanları sık sık kaçırılıyor, rehin alınıyor. İstekler yerine getirilmezse, söz konusu firmalar Irak'tan çekileceğini açıklamazsa, rehinelere öldürülüyor.

Direnişin, zaman zaman aşırıya kaçan bu eylemlerine horgörüyle yaklaşan, aşağılayan aydınca yaklaşımlara sık sık tanık oluyoruz. İşgalden yana olan insanlık düşmanlarını, "medyanın prensleri"ni bir kenara bırakacak olursak, söz konusu aydınca yaklaşım, yaşanan gerçekliği hiç mi hiç anlamamanın ifadesinden başka bir şey değil. Merkezi bir kurmaylıktan ve soylu-büyük bir ideolojik yapılanmadan uzak bir direniş savaşı; tek kelimeyle halkın savaşı,

elbette sık sık aşırılıklara düşecek. Yöntemler ve araçlar üzerine kuru nutuklar atacak yerde, söz konusu savaşın bir halkın savaşı olduğunu ve her gerçek halk savaşının da onu yürüten halkın uygarlık düzeyine ve askeri-teknik donanımına bağlı olduğunu hatırlatmak gerek. Kaldı ki, "uygar dünya"nın Irak'ta sergilediği vahşet, her tür işkence, tecavüz, soykırım, talan... göz önüne alınacak olursa ve aynı "uygar dünya"nın diğer üyelerinin de bu vahşete seyirci kaldığı düşünülürse, Irak direnişindeki bu aşırılıkların sebebi, daha iyi anlaşılacaktır. Proleter önderlikli merkezi bir kurmaylık, ancak böyle bir kurmaylık, böylesi aşırılıkları en az seviyeye indirebilir ve direnişi, gerçekten yüksek bir uygarlığın yönetiminde geliştirebilir.

"Vietnam'dan Beter"

Clinton döneminin gözde diplomatlarından R.Holbrooke, Irak'taki durumu işte bu sözlerle ifade ediyor. Vietnam Savaşı sırasında işgal askerleri sokaklarda güven içinde dolaşabiliyordu ona göre, oysa Irak'ta hangi köşe başında bir bomba patlayacağı, hangi binadan roketli bir saldırı geleceği, nerde bir intihar saldırısı veya suikast olacağı belli değil.

Bu durum, kökten değişik iki ülke direnişinin askeri-teknik özeti aslında. Vietnam balta girmemiş ormanlar ülkesiydi. Birkaç kent dışında bu ormanlar içine gizlenmiş, bağımsız köylerden oluşuyordu. Ve Vietnam Halk Savaşı, bu gerçekliğe uygun gelişmişti. Oysa Irak, bir kent uygarlığıdır. Kuzeyinde, Kürdistan'ın dağlık kesimlerini saymazsak -ki o bölge, Kürtlerin egemenliğindedir ve direniş yok denecek kadar azdır-, ülke dümdüz bir coğrafyaya sahiptir. Batısı çöl, doğusu bataklık. Düz coğrafyaya kurulu kentler vardır. Doğal olarak direniş bu kentleri temel alacak ve işgal askerleri için sokaklar tam bir kapan olacaktır. Vietnam ormanları napağlarla yakılıyor, agent-Orange gibi kimyasal silahlarla yaprakları dökülüyordu. Bir kentte bunların hiç biri işe yaramaz. Eğer direnişçiler bu kent ormanında kök salmışsa, hiçbir silah onları oradan söküp atamaz. Tabii o kenti haritadan silmezseniz.

ABD, ilk başlarda kentleri ele geçirmeye kalktı. Felluce, Nefes, Romadi, Bağdat, (İngilizlerin bölgesindeki) Basra... sırayla bu tip saldırılara maruz kaldı. Yüksek hava gücü, M1 Abrams gibi güçlü ağır zırhlılar, başlangıçta epey işe yaradı da. Ama işgal askerleri kentlerin labirentlerine daldığı andan itibaren hava gücü işe yaramaz, güçlü zırhlılar kolay avlanabilir araçlar haline geldi. Dış sokaklardan içerilere sokulduğu her aşamada, ağır kayıplar verdi. Bunun üzerine tekrar kent dışına çekilen birlikler, şehri kuşatma altına alarak ağır bombardımana girişti. "Sıfır kayıp"la savaşmak, ancak böyle mümkün değil miydi?

R.Holbrooke, sokaklarda güvenli dolaşamadıklarını söylerken haklıydı, ama unuttuğu bir şey vardı. Irak'ın sokakları Vietnam'ın ormanlarının yerini almıştı. Ve işgalciler Vietnam ormanlarında nasıl avlanıyorsa, Irak kentlerinde de öyle avlanacaktı.

ABD, şu sıralar Samarra kentini kuşatma altına aldı. Sürekli bombalıyorlar. Ama bu umutsuz bir durum. İşgal birliklerinin kentlerde denetim sağlaması ve direnişi yoketmesi mümkün görünmüyor. Pentagon da bunun farkında. Rumsfeld, kukla başbakan Allavi ile yaptığı görüşmenin ardından bu gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı. "Irak hiçbir zaman tam güvenliğe kavuşmamıştı, hiçbir zaman da kavuşamayacak. Askerlerimizi çekmek için tam güvenliğin sağlanmasını beklemeyeceğiz." Görünen o ki, işgalciler a-par topar kaçacakları günün yaklaştığını anlıyorlar.

DERGİ DAĞITIMINDAN...

Merhaba Mücadele Birliği Okurları, Sizlerle, Bayramtepe semtinde dergi dağıtımı yaptığımız sırada karşılaştığımız ilginç olayları anlatmak, bunların bazılarını paylaşmak istedik.

Dergi dağıttığımız sırada girdiğimiz bir evde şöyle bir olay yaşadık; kapıyı bir ana açtı ve derginin tanıtımını dinledikten sonra almayacağını, kendilerinin okuduğu bir dergi olduğunu söyledi. Ancak biz ısrar edince kızı geldi, dergiye bakınca bize çok sıcak davrandı ve eve davet etti. Annesine de, “aldığımız derginin adını nasıl unuttum, bu bizim aldığımız dergi” diye epey bir süre söyledi. Daha sonra sohbetimizi anayla sürdürdük. Bir yandan onun işine yardım ettik, bir yandan dergimizi, mücadeleyi koştuk.

Gene bir ev dağıtımında, dergiyi tanıttığımız genç bir bayan bizi içeri davet etti, biz de girdik. Annesi Türkçe bilmediği için biraz sorun yaşadık. Sonra babası gelince dergideki orak çekici görünce, sarıldı, bizi hemen bağırma bastı. Kızına da şunları söyledi: “Hep yanlış insanlarla konuşuyor ve eve alıyorsun, ama bu sefer doğru insanları eve almışsın” dedi. İlerleyen sohbette, bağlı bulunulan örgütün adını sordu baba, biz de kapakta yazılı olduğunu söyledik. Sonra bize yaşamış olduğu bir olayı anlattı. İçeride siyasi suçtan yatıp çıkmış olan bir arkadaşıyla duvara yapılmış olan bir yazılamaya bakmışlar (yazılama orak-çekiç imiş) Arkadaşı bunun ne anlama geldiğini, devrimcilerin devleti bu aletlerle mi yıkacaklarını sormuş. Ve bizim amca da şöyle cevap vermiş: “Bir yıl boşuna yatmışsın içeride, cahil kalmışsın, ben bile senden iyi

biliyorum. Bu, işçi-emekçilerin hakkını arayanların bayrağı, hani geçen gün biri anlatmıştı ya” diye cevap vermiş. Bunları anlatırken öyle bir gurur ve samimiyetle anlatıyordu ki, gözbebekleri gülüyordu. Tabii bizimkiler de.

Bir inşaatta çalışan işçiye dergimizi tanıttık. O da hemen ilgilendi ve dergiyi alıp parasını verdi, sanki her sayı alıp okuyormuş gibi. Sonra hangi partiye bağlı olduğumuzu sorunca, işler bozuldu. Amcanın okuma-yazma bilmediği ortaya çıktı. Ama eskiden bu orak-çekiç-yıldız tanıtan iyi birilerinin olduğunu söyledi ve okuması için hemen çocuğuna verdi.

Esnafa dergi dağıtırken, ikinci defa dergimizi alan genç bir bayan, bize şunları söyledi: “niye derginizde kapitülasyonların açıklamasını, anlamını vermediniz?” dedi. Biz de şaşırдық önce, ve sonra anladık ki, ilk verdiğimiz dergiyi okumuş ve “kapitülasyon” diye sorduğu şey, “kapitalizm”miş. Sonra bize, bu dergiyi buradaki halkın nasıl anlayabildiğini sordu, kendisinin okumasına rağmen dergiyi anlayamadığını söyledi.

Gene Bayramtepe’de, sokak başlarında oturan kadınlar şöyle dedikodu yapıyorlardı: “Ya bu kız gene Mücadele Birliği dağıtıyor, valla iyi çalışıyor”, diye fısıldaşıyorlardı. Yanlarına gittik ve dergiyi uzun uzun anlattık onlara.

Gençlerle konuşurken yanımıza iki kişi geldi ve ben hemen onlarla da konuşmaya çalıştım. Arkadaşın biri beni hemen kenara çekip şunu söyledi, “onlar bizden değil, fazla ilgilenme”. Ben de daha ikinci defa konuşuyordum onlarla. Ona “‘biz’ kimiz”, diye sordum, “Biz, Mücadele Birliği’yiz” dedi hemen. Gençlerin bizleri böyle sahiplenmesi, orak-çekiç için anlamını sorması, bizi çok sevindirdi.

Gecekonduların olduğu bir sokakta, okuldan gelen bir 10-11 yaşlarında kız çocuğu, “ne dağıtıyor sun abla” dedi. Ben de Mücadele Birliği’ni gösterdim. “Aaa... Bu bizim dergimiz. Biz bunu tutuyoruz” dedi, sonra dergiyi inceledi. “Biz bu hafta almadık” dedi. Ve benden dergiyi alıp koş

koşa. Ben de büyük bir sevinçle oradan ayrıldım.

Bayramtepe’de elimde kalan son dergiyi verirken bir ana dergiye baktı. “Bu bizim dergi” dedi. Ama ne okuma yazması vardı, ne de ücretini ödeyecek parası. Bunu söylemedi. Sonra biraz sohbet edince parası olmadığını, o yüzden alamadığını söyledi. Ben dergiyi ona ücretsiz verdim. O da bu devrimci yapıyı sahiplenmek istediğini ve bunun göstergesi olarak elime kına yakmak istediğini söyledi. Ve elime kına yaktı.

Ve İkitelli bölgesinde dergi dağıtımında yaşadığımız birkaç olay anlatacağım.

Daha önce de dergi sattığımız bir esnafa, dergide anlamadığı yerleri sorabileceğini, tartışabileceğimizi söyledik. Biraz da onun dergiyi okuyup okumadığını anlamak istedik. Dergideki yazıları okuyup hepsini kabul ettiğini ve bunlarda tartışacak hiç bir şeyi olmadığını söyledi.

Gene esnafa yaptığımız dergi dağıtımında genç bir arkadaş, belli ki 22. sayımızı okumuş ve bizi dört gözle beklemiş. Biz gelir gelmez sordu sorularını: “Nasıl olur da, kapitalizmin çürümüş olduğunu, onun yıkılmaya mahkum olduğunu vb. yazabiliyoruz. Yani şu kapitalizm, öyle basit, yıkılmak üzere olan bir şey ise niye biz onu hemen yıkmıyoruz ya da yıkamıyoruz?” Biz de ona bu sorularının cevabını onu ikna ederek verdik ve oradan çok mutlu bir şekilde ayrıldık.

Bayramtepe ve İkitelli arasında gelirken, Tokatlı bir şoförle sohbetimiz gelişti. Ve şoför arkadaş, bu bahsettiğimiz yaşamın hangi yollarla gerçekleşeceğini sordu. Biz hemen cevap vermedik ama politikalarımızı onun anlayabileceği bir şekilde anlattık ve tam inceleyen ona dergiyi gösterdik. O da hemen aldı ve şöyle dedi: “Biz sizinle aynı görüşteyiz. Beni mutlaka bulun” dedi ve adresini verip ayrıldı.

**Mücadele Birliği Okurları/
İSTANBUL**

Avrupa'da Bir Hayalet Dolaşıyor: KOMÜNİZM HAYALETİ

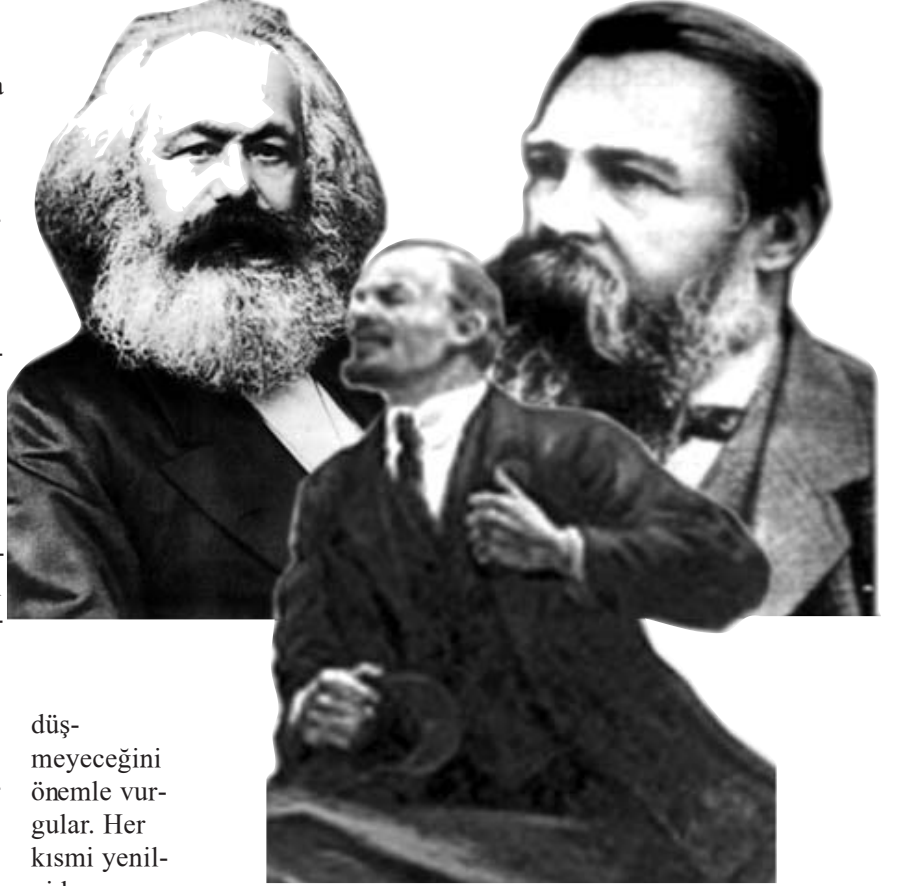
Tüm kıtaları içine çeken, dünyayı sürekli dolaşan anti-kapitalist hareketin dalgaları, son zamanlarda Avrupa kıyılarını dövmekte. Almanya'da, sosyal kazanımları budamak isteyen "reform" girişimine karşı işçiler ayaklandı. Hartz 4 olarak adlandırılan bu yasa tasarısı karşısında Alman işçi sınıfı, geçmişin görkemli anılarını tazelemek istercesine harekete geçti. "Pazartesi Eylemleri" olarak bilinen ve Almanya'nın 223 kentine yayılan bu harekete milyonlarca işçi katılıyor. Hareket sürekli genişliyor.

En sonu, ülkenin dört bir yanından gelen işçi temsilcileri, birleşik bir hareket yaratmanın yollarını aramaya başladı. "Pazartesi Eylemleri", köklü bir işçi sınıfı hareketi için bir start oldu adeta. Bunu, İngiliz işçi sınıfının havayolu grevleri izledi. Ardından Hollanda'daki gösteriler ve diğer Avrupa ülkelerine sirayet eden kıpırdanış...

Seattle'dan, hatta 94 başlıklarındaki Zapatist hareketten bu yana sürekli derinleşme ve gelişme eğiliminde olan bir sınıf hareketi var. Süreklilik kazanmış bir anti-kapitalist ayaklanma var. Artık hareket, her türlü yerel sınırları kolayca aşıyor ve kapitalizmin köklerine yöneliyor.

Anahtar Kavram: SINIF SAVAŞIMI

Yaşam, her tarihsel dönemde, adeta Marx'ın dahiyane öngörülerini doğrulamak için örnekler yaratıyor. İyi biliniyor. Marx, insanlığın, elde ettiği kazanımlardan kavgasız dövüşsüz vazgeçmeyeceğini; ulaştığı olduğu düzeyden öyle kolay geri

düşmeyeceğini önemle vurgular. Her kısmi yenilgi karşısında bu temel meseleyi unutarak karamsarlığa düşen, işçi sınıfına ve emekçi halklara duyduğu güveni bir çırpıda yitiren oportünizm, sınıflar savaşımından zerre kadar bir şey anlamadığını itiraf etmiş olur. İkel toplum dışında bugüne kadarki tarihin sınıflar savaşımı tarihi olduğunu herkes bilir, ama bunun önemi bir türlü kavranamaz. Nesnellğe kölece bir boyun eğiştir söz konusu olan. Kadercilik, kendiliğindenciliktir.

Lenin, "Emperyalizm" adlı çalışmasında, olgulara "salt ekonomik açıdan bakmak" isteyen Ka-

utsky ile haklı olarak dalga geçmişti. Siyasetten ve toplumsal yaşamdan ayrı, soyut bir "salt ekonomi" olsa olsa boş beyinlerin uzay boşluğunda başıboş dolaşmaya uğurladığı bir saçmalaktan başka bir şey olamaz. İktisadi kategoriler, doğrudan doğruya toplumsal ilişkilerin ifadeleridir. Siyaset ve toplumsal ilişkilerin gelişim seyrinden etkilenir. Bu yüzden iktisadi yasalar, mutlak doğa yasaları değil, eğilimlerdir. Ve toplumsal yaşamda eğilim ve karşı eğilimler vardır. İktisat yasaları, işte bu karşıt eğilimlerin çarpışmasından sonra bir gerçekliğe kavuşur. Tek sözle, bu kar-

şıt eğilimlerin çatışmasından, yani, sınıflar savaşının prizmasından geçtikten sonra gerçekleşir. Anah-tar sözcük, sınıflar savaşımıdır. Sermayeyi kadr-i mutlak olarak gö-ren, onun ihtiyaçlarını (eğilimsel iktisadi yasalar) mutlak ve geri döndürülmez olarak düşünen bir bakış açısı, çağımızın değişim di-namiğini asla göremez.

Emekçi Sınıfların Savaşı

İktisadi evrim, sermaye sınıfı-nın var olma mücadelesinden doğan saldırılar, emekçi sınıfları da bir varlık-yokluk savaşının içine çekiyor. Bu yüzdendir ki, daha dü-ne kadar sınırlı bir mücadelenin i-çinde yitip giden Avrupa proletar-yası, Amerikan proletaryası ile bir-likte öne fırlıyor. Tarihsel kazanım-larına sıkı sıkıya sarılan, sermaye-nin saldırı paketlerine karşı-saldı-rıyla karşılık veren Avrupa ve A-merikan proleterleri, her türlü ira-deden bağımsız olarak, sermaye e-gemenliğinin köklerine yöneliyor. Ve hepsinden önemlisi, söz konusu proleter hareket, tüm dünyada aya-ğa kalkmış olan bağımlı ülke pro-leter ve emekçi halklarının hareke-tiyle zamandaş bir şekilde gelişi-yor. Ekonomik yasalar, küresel öl-çekte sermaye ile emek arasındaki bu savaşın prizmasından geçerek, gerçekliğe dönüşüyor. Ve bu arena-da, son söz, güç tarafından söyleni-yor. Avrupa proletaryasının iktisadi temelli istemleri, büyük siyasal so-nuçlar yaratmaya aday görünüyor.

Savaş Sertleşiyor

Sermaye ile emek arasındaki savaş sertleşiyor. Tüm dünyayı kana bulayan emperyalist saldırganlık, artık dış savaşlardan ziyade, iç savaşlara hazırlık yapıyor. Emperyalistler arası çelişki, dünya gene-linde irili ufaklı kanlı çarpışmalara sebep olurken, sermaye aynı za-manda kendi iç düşmanına, emekçi

sınıflara karşı önlem almayı da ih-mal etmiyor. Son 15 yılda çıkarılan yasaları, özellikle 11 Eylül 2001 sonrasında yapılan girişimleri şöyle bir gözden geçirmek, sınıflar sava-şının küresel ölçekte sertleştiğini kanıtlamak için yeter de artar bile.

Avrupa birliği ülkelerinin son olarak devreye sokmaya çalıştığı “Avrupa jandarması” projesi bile, bu gerçekliği kanıtlamaya yeter. Sermaye, doğrudan doğruya kendi ülkesindeki zorlu iç savaşlara ha-zırlık yapıyor. Çünkü Avrupa’da bir hayalet dolaşüyor. Marx’ın söy-lediği gibi, bu, komünizmin haya-leti. Gizli veya açık bir bilince çı-karmayla emekçiler, bu hayalete a-dım adım yaklaşıyorlar. Tarihsel i-nisiyatifini çoktan yitiren, pratik i-nisiyatifini de yitirme tehlikesiyle karşı karşıya olan kapitalizm, “son kanlı kavgaya” hazırlanmaktan başka bir şey yapamıyor.

Alman burjuvazisinin tetikledi-ği sosyal yıkım girişimleri, daha şimdiden şiddetli bir işçi eylemiy-le karşılandı. Avrupa proletaryası, her geçen gün daha geniş kesimle-ri de hareketin içine çekerek yenil-mez bir güç olmaya doğru emin a-dımlarla ilerliyor. Hareket, bir daha bu aşımış yollara geri dönmeye-cektir. Bu, kesinlikle geçici bir ha-reket değil. Tarihsel gerekçesini, kapitalizmin çöküş dinamiğinde buluyor. Aynı dinamik, sermayeyi şuursuz bir saldırganlığa yönelti-yor. Toplumlar hızla kutuplara çe-kiliyor. Gerilim yeter derecede art-tığında, aradaki ipler kopacaktır. Görünürde masumane gerekçelerle yol almaya başlayan hareket, bu toplumsal-siyasal koşullarda köklü hesaplaşmalara girmekten geri du-ramayacaktır. “Piyasa yasaları”nın diktatörlüğü buraya kadar. Bu tür-den yasalar asla son sözü tek başla-rına söyleyemediler ve söyleyeme-yecekler. İnsanlık, kendisini yok o-luşa sürükleyen bu yasalara, serma-

yenin bu buyruklarına karşı ayağa kalkıyor. Saflar netleşiyor. Sonucu tayin edecek olan, bu safların kı-ran kırana tutuşacağı savaşlar ola-caktır.r

Sermaye ile emek arasındaki savaş sertleşiyor. Tüm dünyayı kana bulayan emperyalist saldırganlık, artık dış savaşlardan ziyade, iç savaşlara hazırlık yapıyor. Emperyalistler arası çelişki, dünya genelinde irili u-faklı kanlı çarpışmalara sebep olurken, sermaye aynı zamanda kendi iç düşmanına, emekçi sınıflara karşı önlem almayı da ihmal etmiyor. Son 15 yılda çıkarılan yasaları, özellikle 11 Eylül 2001 sonrasında yapılan girişimleri şöyle bir gözden geçirmek, sınıflar savaşının küresel öl-çekte sertleştiğini kanıtlamak için yeter de artar bile.

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 462. Gününde

Remzi Aydın'ın 5 Haziran 2004
Tarihinde Bir Yoldaşına Yazdığı
Mektubundan Alıntı:

“YARINLAR BİZİM”

Merhaba Sevgili Yoldaşım;

(...)

Çalışmalarınızı duyuyorum, izliyorum, çok iyi olduğunuzu biliyoruz yoldaş. Devrim, bizim olduğumuz her alanda ete kemiğe bürünüyor. Çok güçlüyüz. Gücümüz politikalarımızdan, politikaları hayata geçirmedeki kararlılığımızdan kaynaklanıyor. İkitelli’de neler yaptığınızı, çalışmalarınızı buraya gelen bir arkadaştan dinledim. İnan ki, gururla doldum yoldaşım. Tüm canlarımızın bu performansı ve kararlılığı, devrimimizin en büyük garantisi. Ölüm Orucu eylemimizin beslendiği damar da burası. Tüm canlarımızla birlikte, gelişen kolektifin büyümesi, yerlerimizimizin boş kalmayacağını bilmenin coşkusu... Ayışığımız, Sibelimiz, Muratımız şimdi onlarca genç yürekte yaşıyorlar. Onlardan miras kalan kavgaya onlarca el birden uzanıyor. İşte yürüyüşümüzün bütün gücü burada.(abc)

Canım yoldaşım, sana daha ne diyeyim. Senin aracılığınla, İkitelli’nin tüm emekçilerine yüreğimi, sevgilerimi ve selamlarımı yolluyorum. Şunu bilsinler, yarınlar bizim.

Seni çok seviyorum. Sevgi özlem ve bağlılıkla. Sımsıkı kucaklıyorum. Daima!...

Remzi

Merhaba çocuk
ben daha on yaşlarında çobandım.
ve geceleri sürünün yanında
çoban ateşlerinde ısınıp
defalarca izledim
dağların üzerinden yükselen güneşin
doğuşunu
Dağları bilir misin çocuk
ben de ülkemin bütün çocukları gibi
daha on yaşında dağlara sevdalandım.
Ama o dağlar bile kışa boyun eğer
beyaza esir düşerdi
soğuğa, zemheriye
Sen bu zemheride nasıl dayandın çocuk
Ondört yaşında çeliği işlemeye başladım
dağlardan çok uzak bu şehirde
demiri çelik eyledim
çeliği bıçak
Yalnız hiçbir çelik ateşe dayanamaz
ateşten doğan çeliğin
ölümü de ateşten olur
Sen bu cehennem ateşine
dört yüz gün nasıl dayandın çocuk!
Biliyor musun en hırçın nehir bile
Yine bir nehirde
ya da bir gölde
ille de bir yerde biter
sen böyle nasıl aktın
okyanusa varıp okyanusta tükenmeden.
En büyük dağ kışa yenildi
en iyi çelik ateşe
en gür nehir denize
Ama sen
Sen çocuk
Zemheride yeşil dağ
Ateşte tükenmeyen çelik
Okyanusta gürül gürül akan
bir nehir oldun

31 Temmuz 2004

Şu an Kandıra F Tipi Cezaevi’nde bulunan Ölüm Orucu eyleminde kısmi hafıza kaybına uğrayan TKEP/L davası tutsağı Ergül Çiçekler’in, Remzi AYDIN için yazmış olduğu şiir

“Remzi Gibi Devrimcilere Sahip Çıkmalı, Onların Gözü, Kulağı, Sesi Olmalıyız”

Ölüm Orucu eyleminin 462. gününde Remzi Aydın... Ölüm Orucunun eyleminin şanlı savaşı Remzi Aydın... Ezilen ve sömürülen yoksul halkların onuru, savaşı Remzi Aydın...

Tayibe Aydın... Bir ana. Sıradan bir ana değil ama. Oğlunun gün gün eridiğini, oğlunun bedenini halkı için ölüme yatırdığını bilen bir ana. Hangi ana dayanabilir bir evladının gözü önünde her geçen saat erimesine? Hangi ana dayanabilir bebeklerin geceleri aç yatmasına?

Tayibe Ana, her hafta Bayrampaşa Özel Tıp Zindanındaki Remzi Aydın'ı görebilmek için uzun bir yol kat edip, zindandaki gardiyanlarla, güvenlik görevlileriyle ve bir sürü iti çakalıyla sorunlar yaşayarak, tartışarak Remzi Aydın'ı görebilmeye çalışıyor. Bu sorunlara ilişkin Tayibe Ana 21 Eylül günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yaptı.

21 Eylül günü İHD İstanbul Şubesi'ne kim bilir kaçınıcı geliyordu Tayibe Ananın.

Zindanda oğlunun gösterilmemesi için elinden geleni yapan Cezaevi Müdürlüğü, geçtiğimiz günlerde Tayibe Ananın ziyarete geldiği esnada Remzi Aydın'ın hastaneye kaldırıldığını söylemişlerdi. Hastanedeki oğlunu görebilmek için bir çok zorlukla karşılaşan Tayibe Anaya en sonunda bir takım evrakları hazırlayıp getirmesi gerektiğini söylediler. Evrakları toplamak amacıyla yine il dışına çıkan

Tayibe Ana, birkaç gün sonra evrakları eksiksiz bir şekilde getirdiğinde bu sefer Remzi Aydın'ın hücre-sine geri götürüldüğü haberiyle karşılaştı. Tayibe Ana İHD'de yapmış olduğu basın açıklamasında sunları söyledi;

“Devrimci tutsaklarla devrimin canlı bağı koparmak, devrimci tutsakları birbirlerinden ve ailelerinden tamamen kopartarak robotlaştırmak, insanlıklarından çıkarmak istiyorlar. Buna karşı içeri-

de ve dışarıda mücadele sürüyor. Kendisine “insanım” diyen herkes bu mücadeleye sesini ve tüm gücünü katmalıdır. Zindanlardaki bütün baskılara karşı, Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Remzi ve Ölüm Orucunda olan diğer çocuklar, canları pahasına direniyor, büyük bir savaşım veriyorlar. Onlar eylemleriyle, daha büyük saldırıların önünü kesiyor; tüm saldırıları püskürtüyor ve onurlu bir yaşamın, uğruna ölünecek kadar güzel olduğunu tüm dünyaya gösteriyorlar”

Savaş sürüyor. Devrimci tutsakları yalnız bırakmayalım. Devrimci tutsaklar ve Ölüm Orucunda bulunan tüm tutsaklar onurumuzdur.

Ölüm Orucu Eyleminin 462. gününde olan TKEP/LENİNİST Tutsağı

Remzi Aydın-Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi

Ölüm Orucu Eyleminin 62. gününde olan Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi DHKP-C Tutsakları

Fehim Horasan-Sincan F Tipi
Vedat Çelik-Tekirdağ F Tipi
M. Kemal Eren-Kandıra F Tipi
M. İnan Işık-Kırıklar F Tipi
H. Sergül Albayrak-Uşak E Tipi

*Merhaba; Benim adım
Tayibe Aydın.*

Beni ve ailemi tanımazsınız. Vesile olmadı tanışmadık.

Ben bir anayım. Remzi Aydın'ın anası. 54 yaşındayım. Milas'lıyım. Ege'nin kıyı şerhinden. İki oğlum var.

Biri devrimci adı Remzi Aydın

Remzi; devrimci sorumluluğuyla davranıp kendisini insanlığın yüksek çıkarlarına adadı. O kişisel mutluluğunu toplumsal mutluluğa bağladı. Mücadeleye atıldı. Ve yolu zindana düştü. Remzi Aydın

“Ezilen, sömürülen ve yaşamdan kovulan” halkların gözü, kulağı, sesi, soluğu oldu. Devrimci sorumluluğu onu buraya taşıdı. O, insanlığın baş belası, bütün kötülüklerin kaynağı kapitalizme emperyalizme karşı savaştı.

Sayın... Oğlum 6 yıldır tutuklu. 434 gündür 'Ölüm Orucu'ndadır. Ölüm Orucu baş vurabileceği tek direnme silahı. Silahı bedeni yani... O, şimdi 8 metrekarelik F tipi hücrede bedenini bir silah haline getirerek savaşıyor. Tüm kötülüklerin kaynağı kapitalizme-emperyalizme karşı bedenini hücre hücre eriterek savaşıyor. Barış için, özgürlük için, gerçek bir demokrasi ve insan hakları için... O, bütün bunların devrimle kazanılacağı için devrimci...

Remzi AYDIN'ın Annesi Tayyibe AYDIN'dan Açık Mektup

O, kararlı. Bütün devrimciler gibi. “Benim yaşamım devrim” diyor ve 434 gündür normal insanlar gibi yemiyor. Tamamen gönüllü ve özgür bir şekilde, yemesi için yapılan tüm teşviklere, tehditlere rağmen... O, “ana burada yaşanmaz ölünür” diyor ve her gün hücre hücre ölüyor... O yaşamayı seviyor herkes gibi... Ama o ölüyor, ölen 117 devrimci gibi... ve tarihe bir çentik atıyorlar: “DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜM-SÜZDÜR!”

Sayın.... Oğlum Remzi Aydın yemiyor; insanlar yiyebilirsin diye. Oğlum savaşıyor insanlık barışa kavuşsun diye, oğlum ölüyor insanlar yaşasın diye.

Biz devletten, düzenden çoktan umut kestik, çünkü o ABD ve Koç'lar, Sabancılar; Eczacıbaşıların çıkarları için var. Bizler ya çocuklarınıza sahip çıkacak onurlu özgür bir yaşama kavuşacağız, yada insanlığımızı yitirip soysuzlaşacağız....

Sayın.... Oğlum, oğullarım, kızlarım soylu bir davranış içindeler onları soysuzlaştırıp boyun bükmeye, teslim almaya çalışıyorlar. Biliyorlar alacakları teslim alırlarsa tüm halkları teslim alacaklar. Onlarsa direnmiyorlar hakları, halkları için. Onurlu kal-

mak, erdemli yaşamak için. Biliyorsunuz şimdi Yeni Ceza İnfaz Yasası hazırlanıyor. Tek

Tıp Elbise (TTE) İle çocuklarımızı uğruna bedel ödedikleri, işkencelere ölümlere gittikleri tüm değerlerinden soyundurmaya, onurlarını çiğnemeye kimliksiz, kişiliksiz yaşamaya zorluyorlar, zora başvuruyorlar. Yeter artık... Bitsin bu işkence. Kaldırın F Tiplerini!

Sayın.... Artık saflar netleşti her şey görüldü; biliniyor. Ya emperyalistlere avuçlarını açıp turnak muayenesi yaptırın uşaklardan, işbirlikçi tekelci kapitalistlerden yada emperyalizme-işbirlikçi tekelci kapitalizme karşı savaşılan soylu insan davranışından yanasınız. Biz analar hiç kimseye yalvarmayacağız ilenmeyeceğiz, boyun bükmeyeceğiz. Ve diyeceğiz ki: “Sıkacağız dişimizi dayanacağız ey insanlığın düşmanı!” Kanımızın son damlasına dek soylu davranacağız ve soyumuza sahip çıkacağız anlıyor musun ey güneşin düşmanı!..

Sayın... Bu bir çağrıdır. Onurlu, özgür bir yaşam çağrısı... Bu bir insanlık, özgürlük sorunudur. Artık bu; işin ortası kalmadı. Safınızı belirleyin... Unutmayınız ki susmak onaylamaktır. Onurlu, özgür ve mutlu günler dilerim.

Tayibe Aydın, 1 Eylül '04

REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!

Hatay'a bağlı Harbiye Beldesi'nde 19 Ağustos Perşembe günü, Ö-

lüm Orucu eylemini sürdüren Remzi AYDIN yoldaşımız için hazırladığımız kuşlamalar yapılmıştır. "Ya Devrim Ya Ölüm", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Zindanları Yıkacak Zafer Biz Kazanacağız", "Devrim Yolunda Leninist Saflara", "Remzi Aydın Yalnız Değildir", "Remzi Aydın Ölüm Orucunun 400'ü Günlerinde", kuşlamaları bir anda Hatay'ın sokaklarını kapladı.

Remzi AYDIN yoldaşımızı sahiplenmek, devrimci mücadelesine sahip çıkmak, sesine ses katmak onurlu her insanın görevidir. Yok olmanın korkusuyla yaşayan et yığınları unutmasınlar ki, biz gücümüzü, hayatını devrime adayanlardan ve devrime olan inancımızdan alıyoruz. Ayrıca; bir devrimciyi dört duvar arasına hapsedebilirler; ama onun düşüncelerini ve devrimi asla hapsedemeyecekler.

Çünkü devrim her yerdedir.

Hatay'dan Leninistler

REMZİ AYDIN ÖLÜM ORUCU'NUN

MÜCADELE
BİRLİĞİ

"Tarih Bu Onurlu Destana

Tanıklık Etmeye Devam Ediyor"

Yeni bir insan ve yeni bir toplumun simgesi olan devrimcileri, hiç bir engel devrim yolundaki yürüyüşlerinden alıkoymaz. Bu ne tür bir engel olursa olsun. Tarih bunun en iyi tanığıdır.

Kapitalist sistem için zindanlar büyük önem taşımaktadır. Geçmişten bugüne zindanlar kapitalizm için devrimci tutsakları kapatabilmenin tek aracı oldu. Devrim ve devrimin neferleri, sermaye sınıfının en büyük korkulu rüyası olduğundan, devrimcileri 'susturabilme' amaçlı her yolu, yöntemi denediler.

Türkiye ve Kürdistan toprakları üzerinde devrimin kavurucu sıcaklığı kapitalist sistemi derinden sarsıyor. Tekelci kapitalist sistem, içinde bu bunalım sonucu işçilere, öğrencilere, köylülere ve son süreçte kamu emekçilerine saldırıyor. Zindanlardaki devrimci tutsaklar ve dışarıdaki kitle hareketleri birbirinden bağımsız olmadığından tutsaklara da yoğun bir saldırı söz konusu. Özellikle devrimci tutsaklara yapılan saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Her saldırıda devrimci tutsaklar katlediliyor, sakat bırakılıyorlar. 19 Aralık 2000'de 4 gün boyunca süren bir savaş sonucu TC'nin tarihinin en büyük zindan katliamı oldu. Katliam öncesi başlayan ve hala devam eden Ölüm Oruçları ise TC'nin saldırılarına karşı tarihi bir eylem oldu. Bugüne dek Ölüm Orucu eyleminde 117 insan ölümsüzleşti. 117 can... 117 yürek...

117'ler güneşe uğurlandılar. Ve şimdi tarih bu onurlu destana tanıklık etmeye devam ediyor. Ölüm Orucu Sürüyor...

Remzi Aydın yoldaşımız ve diğer Ölüm Orucu savaşçıları, bu şanlı eylemin bayrağını en yukarıda dalgalandırıyorlar. Şan olsun büyük Ölüm Orucu eylemine. Şan olsun devrimci tutsakların her anı savaş olan eylemlerine.

İstanbul'dan Bir Leninist

İZMİR'DE 12 EYLÜL,

GEB TARAFINDAN PROTESTO EDİLDİ

12 Eylül darbesinin yıl dönümü, her yerde olduğu gibi İzmir'de de protesto edildi. Genç Emekçiler Birliği tarafından gerçekleştirilen eylem, Konak Eski Sümerbank'ın önünde başladı.

Eylem saat 13:00'da gerçekleşti. Üzerinde "İdamlar Bizi Yıldırılmaz, GEB" yazılı olan pankartın açıldığı, kızıl bayrakların, Deniz Gezmiş'in ve 13 Mart Savaşçıları'nın resimlerinin taşındığı eylemde, "Yaşasın Genç Emekçiler Birliği", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "13 Mart Savaşçıları Onurumuzdur", "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak" sloganları atıldı.

Sloganların ardından basın açıklaması metni okunmaya başlandı. Metinde; "12 Eylül, işçi ve emekçi halklarımızın, uzun yıllar boyu çok ağır bedeller ödeyerek kazandıği hakların bir gecede gasp edildiği, onbinlerce devrimci-demokrat insanın en ağır işkencelerden geçirildiği, kaybedildiği, katledildiği, Türkiye tekelci kapitalizminin en vahşi, en kanlı günlerinin adıdır" denildi. Ve GEB'in amaçlarından söz edildi.

Metnin okunmasının ardından getirilen darağacı make-ti tutuşturuldu ve sloganlar atılmaya başlandı. Bu anda herkes büyük bir coşku duydu.

Eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ'NDEN PANKART ASMA EYLEMİ

Adını 13 Mart 1982'de asılarak idam edilen 3 komünist işçiden alan 13 Mart GKB; kurulduğu andan itibaren ideolojik olarak bağlı olduğu TKEP/Leninist'in can damarı olmuştur. 13 Mart GKB, yaptığı eylemlerle halkın sempatisini kazanmış, partisine güç katmış, düşmana korku salmıştır. Komsomol gençlik örgütlenmesinde partinin bir okuludur.

TKEP/Leninist'in 15. savaş yılını 13 Mart GKB, bir pankart asma eylemiyle selamlamıştır. Aksaray otobüs durağında bulunan üst geçide 25 Eylül Cumartesi günü sabah 07.30'da üzerinde "TKEP/L 15. Savaş Yılında, 13 Mart GKB" yazılı bir pankart asılmıştır.

13 Mart GKB, partisine ve devrime güç kattığı gibi, düşmanın beyninde de bir bomba gibi patlamaya devam edecektir.

**YAŞASIN 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan bu haberi yayınlıyoruz.

PARTİMİZLE 15.YILINDA SAVAŞA DEVAM.*

Adana'da 13 Mart GKB tarafından, 23 Eylül 2004'te dev boyutta "Biji Kürdistan", "15.Yılında TKEP/Leninist Saflarına", "Biji 13 Mart GKB", "Ölüm Orucu Sü-rüyor", "Yaşasın Parti-miz TKEP/Leninist" yazılımaları yapılmış-tır. Yazılama kitlesel bir şekilde yapılmış ve mahalle aralarına atılan sloganlarla son bulmuştur.

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST

* Haber niteliğinden dola-yı internetten alarak ya-yınladığımız bir yazıdır

PANKART ASMA EYLEMİ*

Kapitalizm çürüyüp etrafa pis kokular yayarken, prole-taryanın devrimci partisi TKEP/Leninist, coşkunu sesiyle gürlüyor.

Onun gür sesini bütün işçi-emekçilere duyurmak ve Türkiye'nin her yanında yankılanmasını sağlamak için, 20 Eylül Pazartesi günü, sabah saat 04:30 sularında pankartı-mızla seslendik dünyaya. Özellikle yoksul Kürt halkının

yoğun olarak yaşadığı Bayramtepe semti Bayramtepe Meydanı'nda bulunan basketbol sahasının tellerine "TKEP/Leninist 15. Savaş Yılında" yazılı bir pankart asıldı. Partimizin sesini ve politikalarını tüm dünyaya duyurmak, halkları bu poli-tikalar etrafında örgütlemek için biz gençlik, heyecan ve enerjimizle Partimi-zin sesini her yerde, duvar yazılarıyla, pankartlarla, kuşlarla duyurmaya devam edeceğiz.

İstanbul'dan Genç Leninistler

*Elimize posta yoluyla ulaşan yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

"Patronların Dünyasını Yıkalım"

Merhaba,

Ben 24 yaşında bir işçiyim. Yaklaşık 3 senedir 1 Mayıs Mahallesi'nde oturmaktayım. 1 Mayıs'ın konumu, beni çok güzel bir yaşama soktu.

Kardeşim Mücadele Birliği'yle benden önce tanıştığı için, her şeyi gelir bana anlatırdı. Ben ise vurdum duymazdım. Ama sonraları yaşadığım günlük sorunlar, Mücadele Birliği'nde anlatılmak istenenlerle aynı çıktığından, yaşamı yavaş ya-vaş anlamaya başladım.

Size çalıştığım bir tekstil atölyesinden bahsetmek istiyorum. Yaklaşık 900 kişinin çalıştığı atölye, tam bir zindan gibi. Sabah bir dakika geç geldiğinde akşam bir dakika erken çıkıldığında paramız kesilirdi. Ayda 26 defadan fazla tuvalete gi-dildiğinde, aylığımızın %10'u kesilirdi. Her maaş günü özel vergi, önlük vergisi, girdi-çıkıtı vergisi bahanesiyle 400 milyon alan bir işçinin neredeyse 100-150 milyonu kesilirdi. Yani hiçbir aybaşı maaşımızı tam alamazdık. Gelen işçiler iki gün sonra kaçarlardı.

İşyerinin yaklaşık 30 tane özel güvenlik görevlisi vardı. Patron, Sinoplu faşistlerden yani kendi köylülerinden topladığı gericileri özellikle güvenlik görevlisi olarak yetiştirtmişti. Gaz maskesi, biber gazı, jop vs. kullanan bu faşist güvenlik gö-revlipleri, en ufak olaylara müdahale ederlerdi. Atölyenin içi ses dinleyicileri ve kameralarla çeviriliydi. Bir gün iki kişi iş-yerinin önünde bildiri dağıtıyorlardı. Özel güvenlikler bildiri dağıtanları özel bir odaya çekip, joplarla saldırmışlardı. Oda-ya baktığımızda her taraf kandı. Bildiri dağıtanlar sonraki günlerde 5 kişi gelmişlerdi. Bu sefer de güvenlik görevlipleri sal-dırdı. Üçüncü gün bildiri dağıtan kişiler bir otobüs dolusu gelmişlerdi. Atölyenin içine molotoflar fırlatmışlardı. Ufak dere-cede yangın çıkmıştı. Patron ise çoktan kaçmıştı.

Biz de işçiler olarak patronun bu kadar baskısına ve sömürüsüne karşı 50 kişi işten çıktık. İş bırakınca hayatımda bir şey değişmediğinin farkına vardım.

Eğer biz işçiler olarak örgütlenseydik, bir şeyleri değiştirebilirdik.

Buradan bütün işçilere, emekçilere sesleniyorum. Birleşelim, mücadele edelim. Patronların dünyasını yıkalım.

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru
1 Mayıs'tan Bir İşçi**

19 Aralık Katliamı ÇANAKKALE MAHKEMESİ

21 Eylül günü, Çanakkale Asliye Ceza Mahkemesi'nde, 19 Aralık Katliamı ile ilgili davaya devam edildi. Davada, devrimci tutsakların operasyona katılan güvenlik güçleri aleyhine açtıkları davanın dosyası ile; devrimci tutsaklar aleyhine, içlerinde 1 askerinin de bulunduğu dört kişinin öldürülmesine sebebiyet verdikleri, cezaevi idaresine karşı isyana kalkıştıkları suçlamasıyla açılan kamu davasının dosyalarının birleştirilmiş olduğu görüldü.

Duruşmaya, olay tarihinde TKEP/Leninist davasından Çanakkale Cezaevi'nde hükümlü olarak bulunan Vefa SERDAR ilk defa katıldı. 19 Aralık katliamında atılan tüfek bombalarından biriyle sağ kolu dirsekten yaralanan ve daha sonra kesilen Vefa SERDAR, bu davada hem katliamın canlı bir tanığı, hem devrimci tutsaklara aleyhine açılan isyan davasının bir tanığı, hem de operasyonu gerçekleştiren güvenlik güçleri aleyhine açılan davanın davacısı

olarak bulunduğunu, bundan sonraki duruşmalara katılmak için müdahil olmak istediğini söyledi.

Kolunun kesilmesine neden olan tüfek bombasını atan güvenlik güçleri hakkında daha önce suç duyurusunda bulunduğunu söyleyen Vefa SERDAR, hazırladığı 1,5 sayfalık ön savunmayı mahkemede okumak istedi; ancak mahkeme heyeti bu istemi kabul etmedi. Yazılı savunmayı mahkeme heyetine sunan ve ön savunmada yazılanları sözlü olarak özetleyen Vefa SERDAR, 19 Aralık'ın önceden planları hazırlanmış bir katliam olduğunu, devletin bu operasyonu 10 insanın katıldığı Ulucanlar katliamı sırasında yapmayı düşündüğünü, ama daha sonra bilinmeyen nedenlerle vazgeçtiklerini en yetkili ağızlardan itiraf ettiğini söyledi. Vefa SERDAR, mahkeme heyetinin kışkırtıcı sorularına sakinlikle cevap verdi. Fidan KALŞEN adlı tutsağın kendi arkadaşları

'HAYATA DÖNÜŞ' YARGILANIYOR

Kopan kolunun hesabını sordu

Çanakkale E-Tipi Cezaevi'nde Aralık 2000 tarihinde yapılan "Hayata Dönüş Operasyonu"na ilişkin 154 mahkum ile 563 güvenlik görevlisi hakkında açılan davaya devam edildi.

Vefa Serdar protez kolla yaşamını sürdürüyor.

tarafından elleri bağlanarak yakıldığı iddialarının doğru olmadığını söyleyen Vefa SERDAR, Fidan'ın operasyon başladığı anda askerlere bir konuşma yaparak, operasyonun durmaması halinde, kendisini yakarak feda edeceğini söylediğini, operasyon devam edince de, üzerine yanıcı bir madde dökerek kendisini tutuşturduğunu ve feda eylemi yaptığını söyledi.

Duruşma sonrası basının ve televizyonların sorularıyla karşılaşan Vefa SERDAR, sağ kolunun protez olduğunu söyledi. Resimlerinin vb çekilmesinden sonra, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin mahkeme önünde yaptığı basın açıklamasına destek veren Vefa SERDAR, onlarla birlikte Çanakkale'den ayrıldı.

Duruşma 19 Ekim 2004 tarihine ertelendi.

GEB, Altınbaşak Un Fabrikası'ndaki Direnişçi İşçileri Ziyaret Etti

Altınbaşak Un Fabrikası'ndan atılan 30 işçi, direnişlerini sürdürüyor. 70 gündür süren direnişe destek olabilmek amacıyla 10 Eylül günü Genç Emekçiler Birliği (GEB), mücadele veren işçileri ziyaret etti.

Mücadelelerini kararlılıkla sürdüren işçilere saldırdılar, direniş ilerledikçe artıyor. En son olarak 7 ve 8 Eylül tarihlerinde, polislin direniş çadırlarını kaldırmaya çalıştığını söyleyen işçiler, her türlü baskıya karşı direnişlerini sürdüreceklerini belirttiler.

Ziyaret boyunca GEB'lilerle konuşan bir işçi; "*Biz işten çıkarıldıktan sonra yerimize yeni işçiler alındı. Burada bir savaş var. Kendileri cephe olarak karşımıza çıkıyorlar. İşçiyi işçiye kırdıracaklar yani. Patronun oyununa geliyorlar. Burası boşalmış, yerine biz girelim de onların yerini dolduralım, düşüncesiyle giriyorlar ama kendi açılarından çok kötü sonuçlar meydana gelecek. Kendi çocuklarının geleceğini karartıyorlar yani*" diyerek, Altınbaşak Un Fabrikası'nda çalışan işçilerin direnişlerine destek olmaları gerektiğini belirtti.

Genç Emekçiler Birliği üyeleri de, "maddi, manevi her türlü desteğimizi sunacağız", diyerek sınıf dayanışmasının önemine değindiler.

Yeni Evrede Mücadele Birliği/ İzmir

KOLEKTİF BAĞLILIK VE KOLEKTİF ÖRGÜTLENME

Mücadele Birliği Emekçilerine;

Kapitalizmin kokuşmuşluğunu, iğrençliğini, yaşadığımız ve çalıştığımız her ortamda görmemiz mümkün. Ama bize sunulan bu hayata razı olmamak, bu kapitalist sistemi yok etmek, onu tarihin çöplüğüne atmak tarihsel görevimizdir.

Üniversite sınavına girdikten sonra yaz tatilinde gazinoda komi olarak çalışıyordum. Gazinoda benimle beraber 8 komi daha çalışıyordu. Çalışma koşullarından ve oradaki yoz ilişkilerden memnun olmadığımızı, hakkımızı alamadığımızı patrona belirttik. Patron bize, "beğenmeyen çekip gitsin", dedi. Biz de, ortak hareket ederek bugün günü iş bıraktık. Patron gelmediğimizi görünce, kudurmuş köpeğe döndü. Gazinoya yakın bir yerde toplandık. Patron yanımıza gelerek, "vereceğim her sözü yerine getireceğim" diyerek çekip gitti. Gitmesinin sebebi, onunla uzlaşmamamız ve tavrimizin net oluşudur. Eğer biz 1 ya da 2 kişi iş bıraksaydık, umurunda olmayacaktı. Ama beraber iş bıraktığımız için istediğimiz her şeyi yapma sözü veriyor. Sonra bakkal çırağından berber çırağına kadar, gazinoda çalışacak işçi aramaya başladı ve rezil oldu. Çünkü bu olay servisin aksamasına ve diğer gazinolarda çalışanların örnek almasına neden oldu.

İşte kolektif örgütlenmenin, kolektif bağlılığın ve pratiğin yarattığı somut sonuçlar. Beraber çalıştığımız arkadaşlarımız sıradan işçilerdi. Ama bu deneyimi yaşadıkdan sonra, bir sınıf olarak davranmanın farkına vardılar. Lenin'in dediği gibi, "*Bir devrim deneyimi yaşamak, o konuda yazılmış binlerce programdan daha iyidir.*" Şimdi her zamankinden daha fazla örgütlenmenin zamanıdır. Leninistler görev başına, İLERİ!

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Y.E.Mücadele Birliği Okuru /HATAY

“Burada Bir Kişinin Evi Yıkılırsa Herkes Ayaklanır”

Taşoluk’a bağlı Adnan Menderes Mahallesi’nde 2 Eylül günü, 22 eve gelen yıkım kararıyla şaşkınlığa uğrayan mahalle sakinleri harekete geçmişlerdi. Orman Müdürlüğü’ne yürüyüşe geçen halk, tamamıyla bir oldu bittiyle karşı karşıya kalmışlardı. Şimdi sözü, yıllar öncesinden dışıyla tırnağıyla evini yapan Bulgaristan göçmeni Ali dayıya bırakıyoruz:

Ali dayı: *Topraklarımızın orman arazisi üzerinde olduğu gerekçesi ile Orman Müdürlüğü tarafından dava açılmış ama bundan bizim hiçbir haberimiz yoktu. Bunun için mahkemeye kimse gitmemişti. Daha sonra haberimiz olduğunda çok şaşırmiştık. Çünkü buradaki en eski insanların 1949’dan bu yana tapuları var. Ben 1990 senesinde buraya geldim. Yemedim, içmedim bu evi yaptım. Biz tapularımıza güvenerek avukat tutmadık. 2 Eylül’de yıkım kararı alındı. Hiçbir avukat davayı almak istemedi. Karar öncesi AKP’li Belediye Başkanı Müfit Aşkan mahalleye gelerek bir konuşma yaptı. Konuşmasında; “Nasil yıkarlar burayı, yıktırmam burayı ya. Dozerin altına yatarım yine de kimse bir şey yapamaz” demişti. Aradan kısa bir süre sonra “Benden sağ çare gelmez, başınızın çaresine bakın” diyip çekti gitti. Karardan sonra hiçbir avukat bulamamıştık. Ama sonra sağ olsun bir bayan avukat bizim davamızla ilgileceğini söyledi ve ilgilendi de. Onun sayesinde yıkım kararı durduruldu. Daha sonra biz Orman Müdürlüğü’nü mahkemeye verdik. Yıkım gerekçesi çok komik. Bizim ne önümüzde ne arkamızda ne sağımızda ne de solumuzda orman var. Ayrıca hem evlerimizi yıkaçaklar hem de yıkım masraflarını bizden alacaklar. Kimisinden 1milyar, kimisinden 800 milyon istiyorlar. Ben, eğer burayı yıkmaya çalışırlarsa, onlara karşı bütün silahlarımızı kullanalım, önerisini getirdim. Ama insanlar; devlete karşı gelinmez, diye önerimi geri çevirdiler. Ya buraları yıkarlarsa ne yapacak bu çocuklar, nasıl okullarına gidecekler. Kış da geliyor.*

Ali dayının sözleri, aslında sürecin emekçilere olan saldırısını ve saldırı durumunda ne yapmaları gerektiğini ifade ediyor. Yani dışıyla tırnağıyla, aç-tok bir şekilde evlerini yapan insanlar yıkım ekiplerine ya da devlete karşı, Ali dayı gibi insanlar her türlü silahlı karşı koyacaklar.

Sohbetimiz Nalburcu olan genç bir arkadaşla devam ediyor.

Nalburcu: *12-13 senedir burada oturuyoruz. Biz Eylül’ün 2’sinde “Biz İşgalci Değiliz” yürüyüşünü yaptık. Yürüyüşe yaklaşık 400 kişi katıldı. Belediye Başkanımız mahallenin ileri gelenleriyle birlikte Ankara’ya gidecekti. Ama Başkan, iki kez insanları bekletti, gelmedi. Bizim mahallenin gençleri de Belediye Başkanlığı’nu bastı. Buranın % 60’ı doğulu, hep beraberlerdir. Burada bir kişinin evi yıkılırsa herkes ayaklanır: r*

“Örgütlenme Hem Evlerimiz Hem De Devrim İçin Olmalı”

“Örgütlenme Hem Evlerimiz Hem De Devrim İçin Olmalı”

İstanbul’a geldik perişan olduk. Çocuklarımız perişan, onları okutamıyoruz, doyuramıyoruz. İş de bulamıyoruz, pembe hayallerle geldiğimiz şu İstanbul’da. Evimiz yıkık bir gecekondudur.

Kürt halkı olarak buna karşı çıkmalıyız. Komşularımızla birleşip karşı gelmeliyiz. Zenginlerin evi var, bizim evimiz yok. Varolan kiralık ve yıkık gecekondularımızı da alamazlar elimizden. Benim düşüncem, buradaki halkın örgütlenip birleşmesi gerekiyor. Bunu devrimciler yapmalı, yani bu örgütlenme hem evlerimiz hem de devrim için olmalı.

Devrimcilerin gelip buradaki halkı uyarması gerekiyor. Herkes televizyona inanıyor. Ben devrimci gençlerin kötü bir şey yapmadığını söylüyorum; bana inanıyorlar. Onlar cahil, ama onlara ulaşmalıyız. Burada birkaç sokak dışında diğer evlerde yaşayan insanlar bize güveniyor ve devrimcilerle kapısını açıyor.

Polis gelip evlerinizi boşaltın demeden önce biz şimdiden barikatlarımızı kurmalıyız. Eskiden jandarma köyümüze geldiğinde, evlerimize saklanırdık. Ama şimdi anladık ki, onlar da bizim gibi ölümlü insanlar. Yani bizim zaten kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. O yüzden şimdi bizler halkla bir araya gelmeli, onlara bunu anlatmalıyız. Sadece evlerimize değil, bu saldırıları, bütün hayatımıza. Çocuklarımızı okutamıyor, tedavi ettiremiyoruz. Halkı sadece gecekondularını yıkmalarına karşı değil, devrime yönlendirmeliyiz. Çünkü polis insanlığımıza saldırmaya başladı. Şimdiden harekete geçmeli, örgütlenip onların üzerine yürümeliyiz; onları bu Bayramtepe Meydanı’na bile sokmamalıyız.

Bayramtepe Emekçi Halkından

“Bizde Bu Kararlılık ve İnat Var”

Merhaba arkadaşlar

Kapitalizmin gözünün iyiden iyiyeye döndüğü şu günlerde, saldırılar güç artırarak devam ediyor. Öyle ki, sermaye işçi ve emekçi sınıfların boğazından çekip aldığı lokmasıyla yetinmeyip, onların tüm değerlerini çiğneyip geçiyor.

Ben İstanbul’un en yoksul kesimlerinin bulunduğu Maltepe-Gülsuyu mahallesinde oturuyorum. Genç bir işçiyim. Yaklaşık 2 hafta önce, mahallemizin bir çok kahvesinde, mahalledeki bir çok evin yıkılıp yerine yeşil alan yapılacağına dair afişler gördüm. Bunlar bana hiç yabancı gelmiyordu. Çünkü daha önceki yıllarda faşist TC’nin böyle girişimleriyle karşılaşmıştık. Ama bu, onların yenilgisiyle son bulmuştu. Tabii ki böyle bir girişimde bulunmaları gene onların yenilgisiyle sonuçlanacak. Değişik önerilerle mahalle halkını kandırmaya çalışıyorlar. Ama mahalle halkı, bu konuda bilinçli. Evlerinin yerine yeşil alanlar değil, villalar yapılacak. Halk, sermayenin işçi ve emekçilerin emeğini sömürmekle yetinmeyip, evlerine göz diktiklerinin bilincinde. TC, tapulu tapusuz bir çok evin yıkılacağına dair muhtarlıklara bilgi vermiş. Tek amaçları bizim gecekondularımızın, yuvalarımızın yerine değeri yüz milyarı aşan villalar yapmak. Servetlerine servet katmak.

Ama biz Gülsuyu’nda oturan emekçiler olarak, evlerimize ve mahallemize sahip çıkmak konusunda kararlıyız. Geçmişte olduğu gibi, bugün de karşı koyup onların planlarını alt üst edeceğiz. Biz kendimize ve devrimci değerlerimize güveniyoruz. Tabii sermayenin bu politikası sadece bizim oturduğumuz bölge için geçerli değil. Bir çok emekçi semti için hazırlıyor bu politikaları. Eminim ki, diğer semtlerde de aynı kararlılık olacaktır. Sermayenin evlerimize kadar uzattığı o elleri kıracağız. Bundan sonra bir daha o ellerin üzerimize kalkmasına fırsat vermeyeceğiz. Bizde bu kararlılık ve inat var. Tüm işçi ve emekçileri onurlarını korumaya ve ayaklanmaya çağırıyorum. Çözüm Devrimde!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Gülsuyu’ndan Leninistler

İZMİR GÜNDEMİ

Toplu sözleşme görüşmelerinin başlaması, sendika ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin (DKÖ) devlet tarafından kapatılmak istenmesi, devletin meclisini yeni çalışma dönemine girmesiyle birlikte yürürlüğe koymaya hazırladığı yasa tasarıları, bunların hepsi şu ya da bu şekilde işçi sınıfı ve emekçileri hareketle geçmeye zorluyor. Biz de İzmir’de yaşanan süreci kronolojik bir tarzda vermek istedik.

15 Eylül 2004:

KESK İzmir Şubeler Platformu tarafından Konak’ta eski Sümerbank önünde saat 12:00 civarında bir basın açıklaması düzenlendi. Emekçilerin vizite alarak eyleme çıktıkları gün, ülke genelinde ortak basın açıklamaları yapılması ve Eğitim-Sen’in kapatılmasıyla ilgili mahkemenin aynı güne denk gelmesi, katılımcıları coşkullandı. “Eğitim-Sen Kapatılmaz, KESK İzmir Şubeler Platformu” yazılı pankartın taşındığı eylem “Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz”, “Eğitim-Sen Kapatılmaz”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz” vb. sloganların atılmasıyla başladı.

Yapılan basın açıklamasında; “Bugün toplu sözleşme çağrımızı buradan yapıyoruz. Kamu emekçileri olarak taleplerimizin takipçisi olacağız ve KESK’in kararlaştırdığı program dahilinde önümüzdeki günlerde mücadelemizi sürdüreceğiz” denildi.

Basın açıklaması sürerken, Ankara’dan Eğitim-Sen’in beraat ettiği haberi geldi. Bunun üzerine; “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları atıldı ve kitle coşkusunu ıslıklar ve alkışlarla ortaya koydu.

Basın açıklamasının okunmasının ardından eylem sona erdi.

16 Eylül 2004:

DİSK Bölge Temsilcilikleri saat 11:00’da Basmane’de bulunan Genel-İş Şube binasının önünde toplanmaya başladılar. 11:30 civarında yürüyüşe başlayan işçilerin yürüyüşüne Eğitim-Sen, Halkevleri ve Mücadele Birliği Platformu da katıldı. Yürüyüş esnasında işçiler, üzerinde “Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu” ve “12 Eylül Zincirini Kırılım” yazılı pankartlar açtılar. Sık sık “Baskılar Bizi yıldıramaz”,

“Tazminata Uzanan Eller Kırılсын”, “Yaşasın DİSK, Yaşasın İşçilerin Birliği” sloganları eşliğinde yürüyüş kolu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Bölge Çalışma Müdürlüklerinin önüne kadar geldi. Burada toplanan yaklaşık 500 kişilik grup, bir süre daha slogan atmaya devam etti. Sloganların ardından DİSK Genel İş Bölge Başkanı Muharrem Kurt basın açıklamasını okumaya başladı. Basın açıklamasında; “Demokrasi ve özgürlükler, örgütlü bir toplumun varlığıyla hayat bulur ve gelişir. Demokrasinin, özgürlüklerin, barışın önündeki engelleri süpürüp atmaya kararlıyız” denildi.

Altınbaşak Un Fabrikası’ndaki direnişçi işçilerin de katıldığı yürüyüşte, “Altınbaşak İşçisi Yalnız Değildir” sloganları atıldı. Basın açıklamasının okunmasının ardından, DİSK’in aldığı karar gereğince, saat 13:00’a kadar oturuldu. Saat 13:00’dan sonra kitle sloganlar eşliğinde dağıldı.

18 Eylül 2004:

Grup Yorum, İzmir Fuar Açık hava sahnesinde bir konser düzenledi. Düzenlenen konsere, Mücadele Birliği Platformu da katılım sağladı. Halen sürmekte olan Ölüm Orucu Eylemini konsere katılan herkesin gündemine sokmak için sık sık; “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Zindanlar Yıkılсын, Tutsaklara Özgürlük” ve “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak” sloganları atıldı. Saat 21:00’da başlayan konser boyunca DETAK’lılar da devrimci tutsaklarla dayanışma amaçlı DETAK kartları sattılar. Ve herkese zindanlarda Ölüm Orucu Eyleminin sürdüğünü anlattılar.

19 Eylül 2004

KESK Şubeler Platformu olarak, bölge yürüyüşleri yapma kararı alınmasından kaynaklı saat 13:00’da Basmane Meydanı’nda yürüyüşe bölgelerden katılacak emekçilerin karşılanması için toplanıldı. 13:30 civarında kitle Konak’a doğru yürüyüşe geçti. Tam bu an polis emekçilerin önünü kesti. Emekçilerin “Baskılar Bizi Yıldıramaz”, “Yürüyüş Hakkımız Engellenemez”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları atarak kararlı bir tutum sergilemesi polise geri adım attırdı. Yürüyüşe dövizleriyle katılan GEB (Genç Emekçiler Birliği),

kortejde “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Herşey Emegin Olacak!”, “Zafer Savaşın Emekçinin Olacak” sloganlarını attı. GEB’lilerin bulunduğu bölümde yürüyen bir emekçiye hakaret edip iten Güvenlik Şube Müdürü Celil Taşkın, GEB’lilerin sert tutumu karşısında geri çekildi. Yürüyüş kolunda sık sık; “Sözleşmeli Köle Olmayacağız”, “İnsanca Bir Yaşam İstiyoruz”, “Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız” sloganları atıldı. Konak’ta eski Sümerbank’ın önünde Yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Kültür-Sanat:

Ayışığı Sanat Merkezi; Küba İle Dayanışma Ayı etkinlikleri çerçevesinde, 19 Eylül 04 Pazar günü saat 16:00 civarında Küba’yı anlatan bir program sundu. Ayışığı Sanat Merkezi çalışanı Hamdan Oflazoğlu’nun okuduğu metinde Küba Devrimi’nin teorik olarak kazandırdıklarına değinilirken, “Küba Devrimi bir halk devrimidir. Küba halkı, devrimden sonra bütün emekçi halkları desteklemeye çalışmıştır. Angola’ya anti-emperyalist hareketi güçlendirmek için askeri destek göndermiştir” denilerek, Küba Devrimi’nin enternasyonalist mücadeleye kattıklarına vurgu yapıldı. Yaklaşık bir buçuk saat süren program, karşılıklı sohbetle sona erdi.

21 Eylül 2004

İzmir Tecrit Karşıtı Birlik, saat 12:30 da Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar Zindanlarındaki katliamlarla ilgili, Buca Cezaevi önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında bu üç katliamda yaşananlar anlatılırken, ölümsüzleşenlerin isimleri anıldı. Yapılan basın açıklaması atılan sloganların ardından sona erdi.

22 Eylül 2004:

Atılım Gazetesi İzmir çalışanları, Ankara’da tutuklanan Atılım muhabiri Metin Külekcî’nin mahkemesinin olması nedeniyle bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasına Mücadele Birliği Dergisi, Devrimci Demokrasi Dergisi ve Kızıl Bayrak dergisi destek verdiler. Mücadele Birliği dergisinin “Yaşasın Basın Emekçilerinin Mücadele Birliği” yazılı dövizle ve bayraklarıyla geldiği basın açıklaması, saat 12:00’da başladı. Basın açıklamasında sık sık; “Sosyalist Basın Susturulamaz”, “Metin Külekcî’ye Özgürlük” “Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm” vb. sloganlar atıldı.

Y.E. Mücadele Birliği/
İZMİR

BÜTÜNÜ GÖREBİLMEK

Günlük yaşamın pratiği içinde, kimi zaman bütünsel gelişmeyi göremeyebiliyor, olayların akışındaki bütünlüğe vakıf olamayabiliyoruz. Öyle ki, koşuşturmacalar içerisinde kat ettiğimiz yolun bile farkında olmuyoruz çoğu zaman. Emek ve zaman harcayarak yaptığımız bir çok işin somut sonuçlarını hemen göremek, kimi zaman çalışma şevkimizi kırıyor, bizi duralatıyor.

Açık ki, zaman ve olaylar bizi beklemiyor; hızla yanımızdan akıp gidiyorlar. Biz onları durduramayacağımıza göre, onların gelişimine ayak uydurmamız gerekiyor. Ama bu bizi bir yandan da az önce bahsettiğimiz tehlikeyle karşı karşıya getiriyor; “gelişmenin hızına yetişelim” derken, gelişmenin kendisini göremeyecek duruma gelebiliyoruz. Evet, verilen işler yapılmıyor değil; yapılıyor. Günlük olarak halledilmesi gereken işler şu ya da bu şekilde halledilmiş oluyor. Herkes üzerine aldığı işi yapmış, görevi yerine getirmiş oluyor ama işi kotarma acelesi içinde, işin kendisinin niye yapıldığı bile unutulabiliyor. Bu, tam anlamıyla memur zihniyeti demektir. Bir memur için önemli olan işin kendisi değildir; o, kurulmuş bir saat gibi belli bir saatte işbaşı yapar, belli bir saatte mola verir ve belli bir saatte paydos eder. İş paydos ettikten sonra, o artık başka bir dünyaya geçmiş gibidir. Eğer iş sırasında özellikle canını sıkacak bir şey olmamışsa, her şey rutin akışı içinde gelişmişse, bir memur dönüp o gün yaptığı işe bir daha dönüp bakmaz bile. O, her zamanki alışkanlıklarının gücü ile davranır, amirinden fırça yememişse o günü kurtarmış, mesaisini doldurmuştur. Yarın yine aynı işleri yapmak üzere gönül rahatlığıyla aynı yere gelecektir. Onun için başarının kriteri, amirinden bir söz işit-

memiş olmaktır. Hiçbir zaman yaptığı işi daha iyi nasıl yapacağını düşünmez; hiçbir zaman yaptığı işin sonuçlarıyla doğrudan ilgilenmez, hiçbir zaman yaratıcı olma ihtiyacı duymaz. Yaptığı işte, saatin tiktakları kadar mekaniktir. O sadece çarkın bir dişlisidir; yaptığı işe ruh ve canlılık katmaz.

Memur zihniyeti, bir müddet sonra insanları, günlük yaşamın ayrıntıları içinde boğulmaya götürür. Gündelik işleri halletme çabası, insanı esas olandan, mücadelenin amaçlarından uzaklaştırabilir. Lenin “*Günlük yaşamın ve günlük çalışmanın alışılmış seyrinden kopmalıyız...*” diyor. “*Kendimizi günlük çalışmayla sınırlamamalı, aksine onun çevresini aşmalı, başka güçler bulmalı ve işe koşmak için durmadan yeni yöntemler bulmalıyız.*” (Seçme Eserler III Cilt 8)

Bütünlüklü düşünebilmek için günlük yaşamın ayrıntılarından kafamızı kaldırıp genele bakabilmeliyiz. Bunu yapabildiğimizde, günlük olayların, gerektiği gibi görünen, ama aslında gereksiz olayların bizim ufukumuzu nasıl daralttığını daha iyi görebileceğiz. Bütün somut olayları soyutlama yeteneğine sahip olmayan insanlar, sonuçta ayrıntıçı olurlar ve bu, bir müddet sonra, sorunu çözme adına tüm zaman, bu ayrıntıların labirentlerinde kaybolur gider. Oysa gündelik sorunların tüm zamanımızı almasına asla izin vermemeliyiz. “Ağaçtan ormanı görememek” diye ifade edilen duruma hiçbir zaman düşmemeliyiz. Kendisini gündelik yaşamın ayrıntılarına kaptıranlar, zamanla bütünden koparlar. Ayır ayrı küçük küçük sorunlar, insanın tüm zamanını ve enerjisini almaya başlar. Bir de bakmışsınız, siz olaylara küçük esnaf kafasıyla bakmaya başlamış biri olup çıkmışsınız. Artık her şeyi kar-

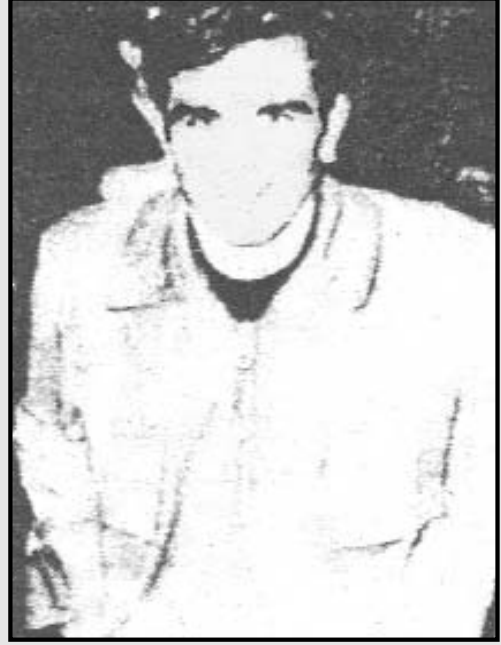

zarar cetveli içinde çözmeyi alışkanlık haline getirmiş, küçük hesapların insanı oluvermişsiniz. Bu kelimenin tam anlamıyla devrimciliğin ölümüdür. Büyük düşünmeyi, büyük şeyler için yaşamayı unutmuş birisinin kafası, giderek bir ceviz kabuğuna sığacak hale gelir. Dar kafalı, ezberlediği birkaç sözcüğü sağda solda tekrarlayarak prim yapmaya çalışan biri olur çıkar. Ve eğer bir yerde durup kendisini sarsmazsa, giderek bu, insanı halinden memnun olmaya, durumunu idare etmeye kadar götürür. Bir de eğer buna toleranslı davranılacak olursa, o zaman kişiye ait olan bu özellik, kolektife sirayet eder ki, bir kolektifin durumu idare etmeye çalışması, sınıflar mücadelesi içerisindeki yerinin dibe vurması anlamına gelir.

Büyük Düşünmek

Ancak büyük düşünebilen, attıkları her adımın tarihsel olduğunun bilincine varmış olan kadrolar, geneli de görebilme yeteneğine sahip olurlar. Dünyada ve üzerinde yaşadığımız topraklarda olayların nereye gittiğini görebilmek, gelişmelere derinlemesine nüfuz edebilmek için çok yönlü düşünmek şarttır. Bunun için iyi bir teorik kavrayışa ihtiyaç var. Bir kadronun teorik kavrayışını geliştirebilmesinin en iyi yolu da okumaktır. Oku-

TAYLAN ÖZGÜR ÖLÜMSÜZDÜR

Taylan Özgür, ODTÜ'de devrimci gençlik içinde Denizlerle birlikte mücadele veriyordu.

Taylan, önce TİP, ardından da MDD geleneğini aşarak, bilimsel temelde hareket etmeye başladı. Öğrenci gençlik içinde okul sorunlarıyla sınırlı kalmayıp, toplumsal-siyasal sorunlarla ilgilenmek gerektiğini tartışarak pratikte de bunun gereklerini yerine getiriyor, öğrenci gençlikle proleter hareketi birleştiriyordu.

23 Eylül 1969 tarihinde İstanbul Üniversitesi'nde yapılacak olan gençlik toplantısına katılmak için Türkiye'nin bir çok yerinden devrimci öğrenciler yola çıkmışlardı. Taylan Özgür de ODTÜ'yü temsilen çıkmıştı yola.

Taylan, 23 Eylül sabahı, Beyazıt Meydanı'ndan hızlı adımlarla geçip İstanbul Üniversitesi'ndeki toplantıya yetişmek için ilerliyordu ki, bir kaç el ateş onu yolundan alıyordu... Biri sivil polis, iki faşist katilin silahından çıkan kurşunla vuruldu Taylan...

Yok etmeye çalıştılar birkaç kurşunla Taylan'ı ve ideallerini... Taylan Özgür, proleter hareket ile birleşmeye doğru ilerleyen devrimci gençlik hareketin önderlerinden olduğu için katledilmişti. Denizler, Taylan Özgür'den aldıkları devrimci ruhla, THKO saflarında Taylan'ın bıraktığı yerden mücadeleye dört elle sarıldılar.

Taylan Özgür'ün adı, sınıflar mücadelesi içerisinde her zaman müstesna bir yer tuttu. Öğrenci hareketi Denizler kadar onun adıyla da özdeşleşti. O, ölümsüzleşen ilk gençlik önderlerinden biri olarak, halklarımızın bilincinde ve yüreğinde yaşamaya devam etti. r

mak denilince, bu kesinlikle ayda birkaç kitap olarak algılanmamalıdır. Aksine, iyi bir Leninist kadro, olabildiğince az zamanda olabildiğince çok okumayı önüne hedef olarak koymalıdır. Marksist-Leninist klasikler başta olmak üzere, inceleme-araştırma kitapları, kolektifin yayınları, roman, şiir vb okunmalıdır. Okumak, merak etmenin, beynini insanlığın bugüne kadar oluşturduğu tüm hazinelerle doldurma isteğinin ürünüdür. Bu nedenle sürekli ve istikrarlı olmalıdır. Her bir kadronun mutlaka bir okuma programı olmalıdır. Önüne belirli bir zaman koyarak, disiplinli ve programlı bir şekilde okumalı ve okuduklarını mutlaka başka insanlarla paylaşmalı, tartışmalıdır. Herkes aklına, kendisini günlerce British Museum'a kapatarak okuyan, araştıran Marx'ı getirmelidir. Evet, bugün bizim kendimizi bir kütüphaneye kapatıp günlerce okuyabilecek koşullarımız yok; ama her birimizin elinin altında hemen ulaşabileceği bir çok kitap var. Bugün bizlerin en çok sıkıntısını çektiğimiz şey zaman. Ve ne yazık ki, en savrukça, bol keseden harcadığımız şey de zamandır. Bunun nedeni, tamamen plansızlık ve programsızlık. Bizim bırakalım bir günlük programa sahip olmayı, aylık-yıllık programlarımızın olması gerekiyor. Her bir Leninist kadronun önüne hem uzun vadeli, hem de kısa vadeli hedefler koyması ve zamanı geldiğinde hedeflerinin ne kadarını gerçekleştirebildiğini görmesi gerekiyor.

Bütünlüklü düşünmek için yaptığımız her çalışmada büyük amaçlarımızın ne olduğunu daima göz önünde tutmalıyız. Komünistler olarak bizim, insanlığın yüksek değerleri için mücadele ettiğimizi asla unutmamalıyız. Eğer biz tüm dünya üzerinde komünist bir devrimi hedefliyorsak, eğer tüm insanlık ancak bu sayede özgür ve mutlu olabilecekse, ezilenlerin iç çekişi ancak bu şekilde son bulacaksa, o zaman günlük yaşamın o insanı bıktırıcı sorunları bizleri nasıl kamburlaştırabilir? Bizler nasıl onlara takılı kalabilir, nasıl onların dışına çıkıp şöyle her şeye bütünsel olarak bakabilme yeteneğimizi kaybedebiliriz? Nasıl olur da kendi kişisel sorunlarımız ya da kişiler arasındaki sorunlar, bizi büyük amaçlarımızı düşünmekten alıkoyabilir. Nasıl olur da bir gün insanların sınıfsız, sömürsüz bir toplumda yaşadığını düşünüp, bizim her eylemimizin bunu hazırladığını düşünerek heyecanlanmak, coşku duymak yerine sadece rutin bir işi yerine getiriyormuş gibi davranabiliriz?

Bütünlüklü düşünebilmek için, devrimi güncel olarak düşünüp algılamamız, onu tüm canlılığıyla görmemiz gerekiyor. Ancak o zaman bazen bir incir çekirdeğini bile doldurmaya-cak tartışmaların nasıl gereksiz yere zamanımızı aldığını görebiliriz. Ancak devrim sorununa pratik yaklaştığımızda, her sorunu kendi gelişimi içinde bütünlüklü kavradığımızda, bizi gereksiz yere uğraştıran, gelişimimizin önünde ayak bağı olan ayrıntılardan kurtulabiliriz. Ancak, devrimin pratik gelişimini görebilmek için teorik kavrayışımızı geliştirdiğimizde, bütünlüklü bakabilme yeteneğine sahip olabiliriz.

Biz hem ağaçtan ormanı görebilmeli, hem de ormana baktığımızda tek tek ağaçları görebilmeliyiz. Kolektif diyalektik bakış, bunu gerektiriyor. r

SARIGAZI'DEKİ FESTİVALDE BÜYÜK ÖFKE!

Son seçimlerde belediye başkanlığını kazanan AKP, Sarıgazi'de insanları yozlaştırma sindirmek ve bastırmak için bütün enerjisini harcıyor. Son olarak da düzenli olarak gerçekleşen Sarıgazi Festivalleri, bunun bir aracı haline getirilmek istendi. Kral TV spikerleri programı sunması ve burjuva, yoz kültürü yansıtan sanatçıların sahne alması bunun açık göstergesiydi.

Fakat devletin bütün bu çabaları, Sarıgazi emekçileri ve devrimcileri tarafından boşa çıkarıldı.

Öncelikle Sarıgazi'nin devrimci güçleri bir araya gelerek, neler yapılabileceği üzerine ortak bir düşünce sağladı. İlk gün kendiliğinden bir şekilde halaylar çekilerek ortak slogan atıldı. Bu halay dağıldıktan sonra Leninistler olarak bir araya geldik ve yeniden halayla çekmeye başladık. "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarımızı atarak halayımızı sona erdirdik.

Sonrasında saat 21:00'de devrimci güçler tekrar bir araya gelerek daha önceden kararlaştırılan eylemi başlattık. Alkışlarla başlayan eylem, sloganlarla devam etti. Ortak belirlenen "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Sarigazi Faşizme Mezar Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Tek Tip Elbise Giymeyeceğiz", "Katil AKP Sarıgazi'den Defol" sloganlarının atıldığı eylem, Sarıgazi emekçilerinin de katılımıyla yaklaşık 400 kişinin katıldığı eyleme dönüştü. Eylem, sahneye doğru yürüyüşle devam etti. Sahne önüne gelindiğinde insanlar sahneyi taşlamaya başladı.

Bunun üzerine sahnedekiler sahneyi terk etmek zorunda kaldılar; program durdu. Sahnenin elektrikleri kesildi. Daha sonra kitle yine halaylara durarak eylem sona erdirildi. Eylem esnasında ve sonrasında jandarmaların festival alanı çevresinde yoğun önlem aldığı görüldü.

İkinci günde ise, yine halaylar çekerek kitle toplanmaya başladı. Kitleli bir şekilde halayların çekilmesiyle belirlenen sloganlar atılmaya başlandı. Ve yine sahneye doğru sloganlar eşliğinde yüründü; program durduruldu. Bu sefer havai fişek gösterisiyle kitlenin öfkesi dindirilmek istendi. Fakat hiçbir şekilde bunu başaramadılar. Bunun üzerine jandarmalar devreye girdi. Kalkanlı robocoplar festival alanına girerek kitlenin öfkesini susturmak istedi. Kısa bir sessizlikten sonra geniş bir kitle tarafından taşlanan jandarmalar, çaresiz bir şekilde

sinmek zorunda kaldı. 5-10 dakika süren taşlama esnasında kitlenin jandarmaya olan öfkesi görülmeye değerdi. Taşlamanın ardından da bu sefer jandarmalar saldırıya geçti. Mahallenin elektrikleri kesildiği sırada, sivillerin de havaya 5-6 el ateş açtığı görüldü. Saldırı esnasında bir çok kişi yaralandı ve gözaltına alındı. Sonrasında ise jandarma olay yerini terk ederek geri çekildi. Jandarmalar taşlanarak gönderildi. Jandarmalar geri çekildikten sonra dağınkılığa rağmen, sloganlar devam etti. Bu esnada devreye giren AKP'li görevliler de cevaplarını anladıkları dilden aldılar. İnsanların alanı yavaş yavaş terk etmesiyle birlikte eylemler de sona erdi.

Bu festival bize gösterdi ki, insanların her geçen gün içlerine attıkları öfke, açığa çıkmak için yer ve zaman kolluyor. Yaklaşık 300-400 kişinin katıldığı eylemlerde şiddetin ön plana çıkması önemli bir noktaydı. AKP karşıtlığı ve jandarma karşıtlığı insanların sisteme duydukları tepkiyi gösteriyordu. Yeter ki bizler bunu görelim ve bu tepkiyi iktidarın ele geçirilmesi için mücadelede kanalize edelim.

SARIGAZI FAŞİZME MEZAR OLACAK!

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

Sarıgazi'den Leninist

ANTEP'TE LENİNİSTLERE SALDIRILAR YOĞUNLAŞIYOR

Antep'ten Leninistler olarak, çalışmalarımıza vargücümüzle devam ediyoruz. Eğitim-Sen'e açılan kapatma davası nedeniyle, 15 Eylül 2004 tarihinde saat 12:45'de yapılan basın açıklamasına, bizler de Mücadele Birliği okulları olarak "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" "Bütün İktidar EmegİN Olacak" ve "Eğitim-Sen Kapatılmaz" dövizleriyle katıldık.

Eylem bitiminden sonra, DEHAP gençliğine yapılan ev baskınları ve yıldırma politikalarına karşı, 8 kişinin gözaltına alınmasıyla ilgili İHD Gaziantep Şubesi'nde basın açıklamasına, bizler de Mücadele Birliği okulları olarak katıldık. Destek amacıyla gittiğimiz İHD'de basın açıklaması bittikten sonra, oradan ayrılmak üzere yola çıktık. Dönüş esnasında birkaç sivil polislin bizlere kimlik sormaları ve elimizde bulunan basın açıklaması metnini almak istemeleri sonucu arbede yaşandı. Sivil faşistlere karşı tavırımız netti. Bizlere kimlik göstermedikleri takdirde, hiçbir şekilde muhatap almayacağımızı belirttik. Kimliklerini gösterdiler ve elimizde bulunan basın açıklaması metninin bir fotokopisini çekmek istedikler. Buna izin vermeyince bize müdahale ederek arka sokağa çekmeye çalıştılar. Bu esnada diğer sivil polisler etrafımızı sarmaya başladılar.

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

YÜZYILIN KOMÜNÜ KÜBA

KÜBA

açışığı
sanat merkezi

**BİLGESU ERENUS
CUBA SABOR
HİLMİ YARAYICI
LATİN PERCUSSION GROUP
(CONJUNTO RÍTMICO)
TUNCAY ÇAKAN
VERVEROS
SİNEVİZYON GÖSTERİMİ
KÜBA DOSTU ŞAİR-YAZAR VE
AYDINLARDAN MESAJLAR**

DOSTLUK

GÜNÜ